

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

45. ČÍSLO / IX. ROČNÍK

7,50 Kč (10 Sk)

11. LISTOPADU 2001

Z obsahu:

»Pane, smiluj se nade mnou«

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
24. 10. 2001
- strana 2 -

Sluneční paprsek

Blahoslavená Maria
Euthymie – blahorečena
7. října 2001
- strana 4 -

**Muslim na cestě ke
kněžství**

Překvapen Božím
obrazem v Bibli
- strana 6 -

**Pastýřský list
k Památce zemřelých**

Mons. Jan Graubner,
arcibiskup olomoucký
- strana 7 -

**Poselství
Královny míru**

- strana 7 -

Oceán a škeblička (1)

- strana 8 -

Pornografie

- strana 10 -

**Život svatého
Františka (27)**

- strana 11 -

Život Kristův (51)

Boží království
se k vám přiblížilo

Znamení kříže

- strana 13 -

Ptali jste se...

- strana 14 -

**Blahoslavená Maria Euthymie –
nenápadná řeholní sestra,
která byla blahorečena 7. října 2001**

»Pane, smiluj se nade mnou«

Vyslechli jsme *Miserere*, jednu z nejslavnějších modliteb Žaltáře, nejvíce využívaný a opakovaný kající žalm, zpěv o hříchu a odpuštění, hlubokou meditaci o vině a milosti. Liturgie hodin nám ho dává opakovat každý pátek v ranních chválách. Od století po století stoupá k nebi z tolika srdci věřících židů a křesťanů jako vzdech lítosti a naděje k milosrdnému Bohu.

Geneze žalmu

Židovská tradice vložila žalm na rty Davida, kterého vyzval k pokání přísnými slovy prorok Nátan (srov. vv. 1-2; 2 Sam 11-12), který mu vyčítal smilstvo spáchané s Betšabé a zabítí jejího manžela Uriáše. Žalm byl nicméně v dalších stoletích obohacován modlitbou tolika jiných hříšníků, kteří doplňují témata *nového srdce* a Božího Ducha, vlitého vykoupenému člověku podle učení proroka Jeremiáše a Ezechiela (srov. v.12; Jer 31,31-34; Ez 11,19; 36, 24-28).

Dvoji rovina

Žalm 50. vytyčuje dva horizonty. Je to především **temná oblast hříchu** (srov. vv. 3-11), ve které se ocitá člověk na počátku svého života. *Hle, s vinou jsem se narodil a v hříchu mě počala má matka* (v. 7). I když toto vyjádření není možno chápat jako výslovnou formulaci učení o dědičném hříchu, které vymezila křesťanská teologie, je nepochybné, že s ním koresponduje: vymezuje totiž hlubokou dimenzi vrozené lidské morální slabosti. Žalm se v této první části jeví jako analýza hříchu, provedená před Bohem. K vymezení této smutné skutečnosti, která vychází z lidské svobody, jsou použity tři hebrejské výrazy.

Charakteristika hříchu

První sloveso, *hattá*, znamená literárně »minout terč«: hřích je odchylka, která **odvádí daleko od Boha**, který je hlubokým cílem našich vztahů a v důsledku toho i vztahů k bližním.

Druhý hebrejský výraz *'awôn* připomíná obraz »kroucení«, »křivení«. Hřích je tedy křivolaká odchylka od správné cesty, je to **zvrácenost, zkreslení, deformace dobra** a zla ve smyslu, který vysvětluje Izaiáš: *Běda těm, kteří nazývají dobro zlem a zlo dobrem,*

kteří zaměňují temnoty za světlo a světlo za tmu. (Iz 5,20) Právě z toho důvodu je v Bibli označeno obrácení jako »návrat« (hebrejsky *šûb*) na správnou cestu, když se opraví směr.

Třetí slovo, které žalmista používá o hříchu, je *peshá*. To vyjadřuje vzpouru podří-

zeného vůči vrchnosti, a tedy otevřený **vzdor proti Bohu a jeho plánu** s lidskými dějinami.

Cesta k nápravě

Jestliže tedy člověk vyzná svůj hřích, spasitelná Boží spravedlnost je ochotna ho radikálně očistit. A to se děje v druhé duchovní oblasti žalmu, oné **světlé oblasti milosti** (srov. vv. 12-19). Vyznáním vin se totiž otevírá prosebníkovi horizont světla, ve kterém jedná Bůh. Pán nejedná pouze negativně, tím, že odstraňuje hřích, ale znovu přetváří hříšné lidstvo skrze svého oživujícího Ducha: vkládá do člověka nové a čisté *srdce*, tj. obnovené svědomí

a otevírá mu možnost jasné víry a úcty Bohu příjemné.

Origenes mluví v této souvislosti o božské terapii, kterou Pán provádí skrze své slovo a skrze Kristovo uzdravující působení: »Jako Bůh zajišťuje pro tělo léky z léčivých bylin pečlivě nasbíraných, tak připravil také pro duši léky, které vylil a rozesel v božských Písmech. ...Bůh poskytuje také jinou lékařskou aktivitu, jejímž arcilékařem je Spasitel, který říká o sobě: *Nepotřebují lékaře zdraví, ale nemocní.* On byl lékařem par excellence, schopným uzdravit každou nemoc, každý neduh.« (Omeliie sui Salmi, Florencie 1991, s. 247-249)

Jen první celkový pohled

Bohatství žalmu 50 by si zasloužilo zvláštní exegezi pro každou svoji část. Učiníme tak, až se žalm znovu vrátí, aby zazněl v ranních chválách o různých pátcích. Celkový pohled, který jsme věnovali nyní této velké biblické prosbě, nám již odhaluje základní složky duchovního života, které by se měly odrážet v každodenní praxi věřících. Je to především velmi živý smysl pro hřích chápaný jako svobodná volba negativního charakteru v morální i teologické rovině: *Jen proti tobě jsem se prohřešil, spáchal jsem, co je před tebou zlé* (v. 6).

V tomto žalmu je obsažena rovněž živě pocítovaná možnost obrácení: hříšník, který se upřímně kaje (srov. v. 5), představuje se v celé své bídě a nahotě před Bohem a prosí, aby ho nezapudil ze své přítomnosti (srov. v. 13).

Boží milosrdenství

Konečně je v *Miserere* zakořeněno přesvědčení o Božím odpuštění, které »smazává vinu, obmývá, očišťuje« hříšníka (srov. vv. 3-4) a dospívá až k tomu, že ho přetváří v nové stvoření, které má proměněného ducha, jazyk, rty, srdce (srov. vv. 14-19). Svátá Faustyna Kowalská tvrdí: »I kdyby naše hříchy byly černé jako noc, Boží milosrdenství je silnější než naše bída. Jen jednoho je zapotřebí: aby hříšník alespoň pootevřel dveře svého srdce... ostatní udělá Bůh... Všechno má počátek v tvém milosrdenství a v tvém milosrdenství všechno končí.« (M. Windowska: *L'icona dell'Amore misericordioso. Il messaggio di suor Faustina*, Řím 1981, s. 271).

Bolletino Vaticano 24. října 2001
Mezitimulky a zvýraznění redakce Světla

Spor nejen o vzkříšení z mrtvých

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

Bůh není Bohem mrtvých, ale živých

Chceš-li, můžeš se stát tentokrát svědkem zajímavého rozhovoru, který vyprovokovali Ježíšovi odpůrci. Dobře si je prohlédni. Jak se můžeš přesvědčit, už za dob Ježíšových se našlo dost takových, kteří sami sebe pokládají za nejvyšší autoritu, a tak si z Písma vybírají jen to, co se jim právě hodí. Nehledají v něm pravdu Boží, ale svoji. *Věřit totiž není dáno všem.*

Jsou tak zaujati proti vzkříšení z mrtvých, že jim to ani nedovoluje, aby o něm správně uvažovali. Pozoruj jejich sebevědomí i jejich prohnanost. Promysleli a připravili si léčku, do které by rádi polapili toho, kterému nechťejí přiznat, že je zvěstovatelem Boží moudrosti a pravdy.

Za svou zbraň si zvolili pokus o zesměšnění. Vidiš, jak starý je tento nástroj, pomocí kterého chce odpůrce získat převahu v boji proti nepohodlné pravdě. Potměšilá ironie možná dodá vyzývatelům sebedůvěry, nikoliv však důvěryhodnosti. Saduceové přicházejí za Ježíšem přesvědčení, že tentokrát jim bude muset dát konečně za pravdu, a tak se budou moci povyšovat nad své odpůrce. Ale záhy se ukáže, jak vratká je sebejistota, která spíše než ze skutečné znalosti věci pramení z nevědomosti umocněné předpojatostí. K ničemu není chytrost, která nepochopila, co je podstatné. Sleduj jejich počínání pozorně, nikoliv však jako jejich soudce, nýbrž jako podnět k sebekritickému zamyšlení, zda si někdy nepočínáš podobně. Buď nejobzřetnější právě tehdy, když se ti zdá, že je ti všechno naprosto jasné, zatímco ti druzí nic nechápou. Můžeš se totiž záhy ocitnout v situaci, že tomu bude právě naopak. Přesně to se stane za chvíli saduceům.

Ježíš jim vidí až na dno jejich duše. Nicméně s velkou trpělivostí a pozorností vyslechne jejich dlouhý vykonstruovaný příběh o sedmi bratřích a jedné ženě. Jeho moudrá odpověď je mnohem víc než jen odrazení jejich nejnepříjemnějšího pokusu, který se mu stává podnětem pro vyslovení útěchyplného ujištění pro všechny ty, kteří byli uznáni za hodny dosáhnout budoucího věku a vzkříšení z mrtvých.

Ježíš vysvětluje, že budoucí život, který čeká jeho věrné, se podstatně liší od tohoto pozemského života. Saduceové odmítají vzkříšení, protože nepochopili jeho podstatu. Nejsou bohužel sami, kdo zarputile odmítají něco tak potěšujícího právě proto, že ke své vlastní škodě nejsou ochotni překonat a opustit svou

zamilovanou mylnou představu. Znovu se ti potvrzuje, že víra není přístupná bez pokory a otevřenosti, která nespolehá jen na vlastní úvahy a přesvědčení, ale především staví na důvěře k moudrosti dobrotivého nebeského Otce.

Saducejské odmítání vzkříšení je přece urážkou samého Boha. To, k čemu nás Bůh stvořil, nikdy nekončící účast na jeho blaženém životě, zredukovali skeptičtí agnostikové na několik let pozemského života a na starost o časné záležitosti tohoto světa. Jejich nevíra je také degradací důstojnosti člověka, který je podle jejich pojetí schopen jen života v jeho pozemských rozměrech. Snižovat Boha znamená vždy také snižovat člověka. Horizont rozumářů, kteří věří jen sami sobě, je ve skutečnosti žalostně nízký.

Poslouchej pozorně Ježíšova slova a čerpej z nich poučení i důvěru. Budoucí život skutečně existuje. Je připraven pro ty, které Bůh k sobě přijme, protože toho budou hodni. Je to pochopitelné, protože to bude život **Božích dětí**, tedy těch, kteří jej za svého pozemského života skutečně přijali za svého Otce. Tento jejich budoucí život s Bohem a v Bohu překračuje všechnu lidskou představivost, neboť budou *rovni andělům*.

Na Ježíšovo ujištění se můžeš spolehnout. Měli by mu uvěřit i saduceové. Uznávají-li z Písma jen Mojžíše, bere si Pán za svědka právě jeho. Z hořícího keře k němu promlouval *Bůh Abrahámův, Izákův a Jakubův*. Jaký by to mělo smysl, aby se Bůh dovolával patriarchů, kteří jsou nenávratně mrtví? Bůh je přece *Bohem živých*, neboť Bůh je Život.

V tomto sporu byla v sázce sama podstata smyslu tvého života. Zpochybnit vzkříšení z mrtvých znamená zpochybnit všechno, neboť pak všechno ostatní ztrácí smysl. Hrdinná smrt sedmi makabejských bratří před zrakem jejich matky by nebyla ničím víc než nesmyslným gestem. Oni čerpali svou klidnou a pevnou odvahu právě z jistoty, že *budou od Boha znovu vzkříšeni*.

Poděkuj Ježíši z celého srdce nejen za jistotu, kterou ti svou dnešní odpovědí dodává, ale i za to, že ti svým životem, smrtí a zmrtychvstáním otevírá cestu k tomuto zaslíbenému věčnému životu. Tvůj Pán má z vůle Otce osobní zájem na tom, *abys byl hoden dosáhnout budoucího věku a vzkříšení z mrtvých, abys byl roven andělům, abys byl synem Božím*. Pohlíže nadále na všechno časné ve světle této skutečnosti.

Můj Pane, přijímám všechno z tvé ruky v pevné důvěře, že *až procitnu, uzřím tvou tvář a nasýtím se pohledem na tebe.*⁽¹⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm 17

Liturgická čtení

1. čtení – 2 Mak 7,1-2.9-14

Přihodilo se, že zajali sedm bratrů s jejich matkou. Král je dal mrskat biči a volskými řemeny, aby je přinutil jíst zakázané vepřové maso.

Jeden z nich, který se stal jejich mluvčím, řekl: „Co se nás ptáš a o čem se chceš od nás poučit? Jsme odhodláni spíše zemřít než překročit (božské) zákony otců.“

Druhý však v poslední chvíli řekl: „Ničemo, bereš nám přítomný život, ale král všehomíra vzkřísí nás k věčnému životu, protože umíráme za jeho zákony.“

Po něm byl týrán třetí. Když ho požádali, hned vyplázl jazyk, (který mu chtěli uříznout,) nebojácně vztáhl ruce (na oheň) a neohroženě řekl: „Dostal jsem je z nebe, ale kvůli Božím zákonům se o ně nestarám a doufám, že je znovu od něho obdržím.“ Sám král a jeho družina žasli nad duševní silou jinocha, který se vůbec nestaral o bolesti. Když zemřel, dali se do stejného mučení a týrání čtvrtého, který krátce před smrtí řekl: „Je dobré být poslán na smrt od lidí, když můžeme doufat od Boha, že znovu budeme od něho vzkříšeni. Pro tebe však vzkříšení k životu nebude!“

2. čtení – 2 Sol 2,16-3.5

Bratři!

Náš Pán Ježíš Kristus i Bůh, náš Otec, který nás miloval a ve své dobrotě nám dal nepomíjející útěchu a radostnou naději – on sám ať vás potěší a utvrdí v každém dobrém činu i slovu.

Bratři, modlete se za nás, aby se Boží slovo dále šířilo a bylo přijímáno s úctou, jak je tomu i u vás, a abychom byli osvobozeni od lidí zvrácených a zlých, neboť věřit není dáno všem. Ale Pán je věrný: on vás bude sílit a chránit od zlého. Spoléháme na vás, že s pomocí Páně děláte a budete dělat, co vám nařizujeme. A Pán ať řídí vaše srdce k Boží lásce a k tomu, abyste byli trpěliví tak, jako byl Kristus.

Evangelium – Lk 20,27-38

K Ježíšovi přistoupilo několik saduceů, kteří tvrdí, že není vzkříšení, a otázali se ho: „Mistře, Mojžíš pro nás ustanovil: ‚Zemře-li někomu bratr, který měl manželku, ale byl bezdětný,

Pokračování na str. 15

Sluneční paprsek

Blahoslavená Maria Euthymie – nenápadná řeholní sestra, která byla blahořečena 7. října 2001

»Pán mě potřebuje, abych byla slunečním paprskem, který svítí po všechny dni. To bych se chtěla naučit.«

Její život je víc než obyčejný, žádné senzace, nikdy nestojí v popředí. Dnes, v době, která ráda operuje s hesly jako »Nová doba« nebo také »New Age«, ukazuje sestra Marie Euthymie, v čem vlastně záleží život. Protože křesťan nepotřebuje žádnou novou dobu, a to prostě proto, že již od Kristovy smrti a zmrtvýchvstání žije v nové době. Sestra Euthymie dělá prostě a jednoduše to, co dělá Kristus: bere na sebe svůj kříž, následuje ho, a tak je šťastná. To je život – malý a obyčejný. To je život veliký a obdivuhodný. Děkujeme ti, sestro Euthymie!

»To já mohu!«

Emma Üffingová (to je její občanské jméno) se narodila 8. dubna 1914 v Halverde (dnes Steinfurt). Její rodiče byli sedláci a ona je pátá ze sedmi dětí z druhého manželství svého otce.

V 18 měsících onemocní krivici a tato nemoc ji poznamená na celý život: její tělesný vývoj se zpožďuje, zůstává slabá, těžko se jí chodí. Víčko na levém oku visí o něco níže. Jako dospělá dosáhne výšky pouhých 156 cm.

Ve škole jsou její známky dobře a velmi dobře, ale to, co druhým hravě padá do klína, ona si musí pracně osvojit. Již velmi záhy je rodičům i jiným obyvatelům v Halverde nápadná hlubokou zbožností, takže ji začnou říkat »sestřička«.

Emma pomáhá v kuchyni a na rodičovském statku. Ráda přijímá práci od druhých: »To já mohu!« Po skončení školní

docházky zůstává nejdříve tři roky doma. Již ve čtrnácti letech se chce stát řádovou sestrou a je smutná, když jí matka řekne, že je ještě příliš mladá.

Odchází nejdříve do špitálu sv. Anny v Hopstenu, kde pracuje napřed v domě a na drůbežím dvoře, pak jeden rok jako pomocná kuchařka. Zde v nemocnici poznala sestry sv. Klementa a jejich představená s. Euthymie Linnenkemperová se pro ni stala vzorem.

Sestra Marie Euthymie

Jako dvacetiletá se pokouší vstoupit do řeholního společenství sv. Klementa v Münsteru. Vedení má nejdříve pochybnosti, protože Emma je slabé tělesné konstituce. Bude moci vyhovět tvrdým požadavkům na ošetřovatelky nemocných?

Dne 23. července 1934 konečně vstupuje do řádu sv. Klementa a přijímá jméno Marie Euthymie (z úcty k hopstenské představené). Na její obláčku přišlo 40 osob z rodné obce, je to znamení, jak si jí už tehdy vážili.

Od r. 1936 se školí na zdravotní sestru. Naučit se velkému množství poznatků jí připadá těžké, ale všechno zvládne svou vytrvalostí. Zkoušku dezinfekční sestry složila na »velmi dobře«, stejně jako závěrečnou zkoušku zdravotní sestry v září 1939. O rok později skládá věčné sliby.

Anděl lásky

Během druhé světové války přejímá sestra Euthymie v nemocnici sv. Vincence v Dislankenu v únoru 1943 péči o nakažlivě nemocné válečné zajatce a nucené pracovníky, kteří často přicházejí s těžkými nemocemi: svrabem, růží, tyfem, TBC, pohlavními chorobami. Jeden zajatec o ní napsal: »V nemocnici sv. Vincence nebyli SS, nýbrž pravá křesťanská láska. Zacházeli se mnou jako s lidskou bytostí.« Jiný uvádí: »Byla bezmezně dobrá k cizímu utrpení. Měla srdce svěťice. Často jsem slyšel, jak se za zajatce modlí. Protože, jak říkala, bolí to méně, když se modlíme k Pánu. Zatímco nám prokazovala dobrotivou lásku

a obětovala se za nás, byla především ruským bratřím, kteří byli nešťastnější než my, opravdovou vůdkyní. Viděl jsem na vlastní oči skutečná obrácení těchto mužů k Bohu, kterého předtím špatně znali, protože sestra Euthymie je dokázala naučit, jak ho milovat.«

Emil Eche, francouzský válečný zajatec a kněz, který byl k ní dva roky přidělen jako ošetřovatel, napsal v knize svých vzpomínek: »Na ní všechno bylo bez vychloubačného akcentu...vždy stejný úsměv míru, od kterého se nikdy neodddělila.«

Že stávala s teplými dekami již u vagonů, když přivázeli Rusy jako dobytek, ji dělalo podezřelou. Ale pro sestru Euthymii nebyli tito lidé vůbec nepřáteli. Když viděla, jak tito zajatci hledají v odpadcích něco k jídlu, obstarávala hladovým, i když to SS zakázali, chléb s máslem a schovávala ho tajně do předem vyčištěné popelnice. Jaký div, že ji nazývali »anděl lásky«.

Dne 23. března 1945 byl Dislaken při americkém bombardování z 85% zničen včetně špitálu sv. Vincence. S. Euthymie znala jen starost o nemocné. Pomáhala dlouho do noci při transportech do okolních obcí. Další den se ve vysoké horečce zhroutil.

Když byla nemocnice opět nouzově obnovena, byla určena do prádelny. Zbledla, když jí sdělili rozhodnutí představených, byla přece deset let tělem i duší ošetřovatelkou. Ale rychle se vzpamatovala: »Sestra Euthymie byla dotázána a ona řekla: Když si představené myslí, že to mohu dělat, jsem připravena. Protože to je všechno k větší slávě Boží.« (Výpověď tehdejší generální představené.) Dislakenský vrchní lékař řekl při jedné návštěvě: »Tuto malou svěťici jste nám měly nechat.«

»Vždyť je to všechno k větší slávě Boží.«

Když byl v Münsteru obnoven mateřský dům a klinika sv. Rafaela, hledalo vedení řádu

sestru pro tamní prádelnu. Volba padla na 33letou Euthymii.

Roku 1948 přichází s. Euthymie do Münsteru. Její úkol: v prádelně kliniky vyprat všechno špinavé prádlo, k tomu také prádlo z mateřince a jednoho připojeného zařízení. To znamenalo týdně 40-50 praček pro kliniku a 12 pro mateřinec. Práce byla tvrdá a jednotvárná. Hromady ložního prádla, košil, zástěr, a to všechno bez moderních praček a sušiček. Ale přes to všechno přebírala po tvrdém pracovním dnu ještě praní po jiných spolusestrách, které chtěly odejít večer zpívat do chrámového sboru. Navíc přijímala dobrovolně noční bdění u lůžek umírajících.

Objevila se i osočování. Sestry, které narážely na její nezlomnou lásku, jiné, kterým prádlo nebylo dost čisté. Ale sestra Euthymie přijímala tuto kritiku bez odporu.

Sílu pro svou práci čerpala z modlitby. Celé hodiny se modlila před oltářem v mateřském domě, později v sousedním kostele sv. Serváce, ve kterém biskup von Galen zavedl

v roce 1934 stálou adoraci. Jedna spolusestra dosvědčila: »O nedělích ji bylo vidět, jak klečí celé hodiny takřka bez pohnutí před Nejsvětější Svátostí. Její vzpřímená postava, prostě sepjaté ruce, které se zřídka kdy dotýkaly lavice, to všechno prozrazovalo její spojení s Bohem.«

Ale ona sama zůstávala hádankou: »Protože sestra Euthymie málo mluvila, nikdo do ní nemohl nahlédnout. Každý se od ní cítil pochopen, ale o sobě samé mlčela.« (Jedna spolusestra.)

Sluneční paprsek

Aniž by to její okolí pozorovalo, její síly byly brzy spotřebovány. Pro starosti a utrpení druhých měla otevřený sluch, o jejích vlastních nevěděl nikdo. Nakonec se v prádelně zhroutila. 8. července 1955 ji donesli na nemocniční stanici. Operace ukázala nádor na tlustém střevě. Metastázy již postihly i jiné orgány. Lékaři byli otřesení odolností této »pradleny«, která měla kruté bolesti.

Koncem srpna dostala horečky. Prosí o svátost pomazání nemocných. Nemocniční sestra si vzpomíná: »Nebylo možno se na to dívat, jak velice trpěla.« Když jí jedna sestra řekla: »Ty, až umřeš, půjdeš rovnou do nebe,« odpověděla spontánně: »Jako bych chtěla něco jiného!« Ráno v 6 hodin 9. září přijala sváté přijímání. V 7.30 zemřela. Ve stejném okamžiku vpadl oknem sluneční paprsek a ozářil tvář sestry Euthymie, pak zůstalo celý den zamračeno.

Zástupy nemocných, sester, žákyň, úředníků a návštěvníků proudily do kaple, kde byla vystavena. »Sestřička, která dnes umřela, byla světece,« volali na lidi přicházející do kaple za zemřelou pacienty z mužského oddělení nemocnice sv. Rafaela, kteří ji vidali z okna naproti v prádelně.

Před svou smrtí slíbila sestra Euthymie druhým, že za ně bude v nebi prosit. Skutečně, od hodiny své smrti je vzývána jako přimlůvkyně. A již den po její smrti se stalo to, co bylo později v procesu blahorečení uznáno za zázrak. Jedna sestra, jejíž ruka se dostala mezi válce žehličicového stroje a utrpěla popáleniny třetího stupně a těžké zranění (šlachy a svaly byly zcela otevřené), prosí u otevřené rakve sestru Euthymii o přimlůvu. Osm dní nato při pravidelné lékařské kontrole byla její ruka zdravá a lékaři pro to nenašli vysvětlení.

12. září 1955 byla zesnulá pohřbena. Ve 13.30 šlo velké množství věřících od mateřského domu sester sv. Klementa k ústřednímu hřbitovu. V listu, který sestřím oznamoval úmrtí sestry Euthymie, je věta sv. Terezičky: »Po vyhnanství této země doufám, že budu moci patřit na tebe, Bože. Ale nechci hromadit žádné zásluhy pro nebe, chci jen trochu pracovat z lásky k tobě, abych tě potěšila...«

Hrob sestry Euthymie se ihned stal místem úcty, i když vedení řádu zakázalo sestřím, aby to podporovaly. Ale tento pokyn měl jen krátké trvání. Šest týdnů po smrti vyzvala tehdejší generální představená všechny sestry, aby poslaly do Münsteru svá svědectví, »ty, které s. Euthymii znaly, jsou přesvědčeny o její svatosti«.

Je to opravdu udivující: malá sestra, která šla malou cestou, září svatostí. A tato záře je daleko viditelná. Protože svatost nepotřebuje reklamní prospekty, žádné palcové titulky, mluví svou nezaměnitelnou jednoznačnou řečí. Sestra Euthymie, skrytá

DOPIS SESTRY EUTHYMIE BRATRU HERMANOVI

Mnoho srdečných pozdravů ze špitálu sv. Vincence posílá Ti, milý Hermane, Tvoje sestra Euthymie. Ještě nedávno tu ležel sníš. Měli jsme zde dlouho 30 až 35 stupňů mrazu. Přišlo mnoho lidí a měli omrzlé prsty, ruce a nohy. Ale nemůžeme, ani si nechceme stěžovat. Nemáme jinou možnost, než podrobit se Boží vůli. Ne má, ale tvá vůle se staň, tak to chceme říct s ochotou a pak očekávat, co nám Bůh sešle. Ve Walsumu byla jedna nemocnice zasažena a zničena. Mnoho nemocných přinesli k nám. Trásli se hrůzou a strachem. Ani v dalších nocích jsme je nemohli dostat do lůžka. Co všechno s sebou nepřináší válka! Nouze, bída a starosti, to je všechno téměř na denním pořádku.

Na našem oddělení máme více než 40 nemocných. Polovina z nich jsou cizinci, Holanďané, Francouzi, Ukrajinci a odkud odevšad přišli. A jak zubožení a osiřelí všichni vypadají! To člověka opravdu bolí. Jejich vzhled je tak vážný a tak trpký, že můžeme s nimi mít jen soucit. Nemohou si nám postěžovat, protože jejich řeči je těžko rozumět. Jak dobře jim to dělá, když cítí, jak je ošetřuje milující a soucitná ruka! Když jsem celé dny pomáhala jednomu ubohému a rozedranému nemocnému, přišel druhý a řekl: Tvoje máma! Ano, kdybychom mohli všem ubožákům nahradit matku, aby nezůstávali tak zcela osiřelí! Chtěla bych jim nabídnout mnoho a velké lásky, aby jim ta láska pomohla, aby i cizí pocítili kousek lásky.

v prádelně, se proslavila. Kdo navštíví v Münsteru její hrob, potká zde lidi nejrůznějšího druhu, které všechny spojuje jedno: vyhledávají svou sestru, volají k ní o přimlůvu, důvěřují jí. Lidskou logikou se to nedá vysvětlit. Protože to je obdivuhodná logika kříže: *To, co je ve světě slabé, Bůh si vyvolil, aby zahanbil silné.* (1 Kor 1,27)

*Feuer und Licht 81/2001
Překlad -Iš-*

SVĚTOVÝ DEN MLÁDEŽE V TORONTU

P. Thomas Rosica, hlavní odpovědný organizátor Světového dne mládeže v Torontu 2002, prohlásil, že »nesmyslné ničení a násilí ukázaly, že svět skutečně potřebuje Světový den mládeže, aby se mladí lidé jako světlo světa postavili proti temné spirále násilí.« I Jan Pavel II. po teroristickém útoku znovu vyzval mládež k účasti na Světovém dni mládeže. Problémem bude zajištění bezpečnosti. Pro mnoho účastníků bude obtížné získat vízum k cestě do Kanady.

ALLAH A BŮH

Poslanec CDU Martin Hohmann z Fuldy vyvolal pozdvižení svým prohlášením, ve kterém požadoval, aby se arabský výraz »Allah« nepřekládal jako »Bůh«. Podle něho je z Koránu jednoznačně jasné, že Allah není totožný s křesťanským trojjediným Bohem. Navíc 9. sura Koránu označuje křesťany za »Bohem prokleté lidi«. Podle religionistů jedná se u Allaha o jedno z mnoha staroarabských přírodních božstev. Dodnes se mu v Mekce obětuje zvířata jako v předislámské době. »Srovnávání křesťanského Boha s Allahem je falešné a nepřijatelné směšování. Je v současné situaci vhodné k jen tomu, aby diskreditovalo křesťanské náboženství.«

HOLANDSKO

Podle kardinála Adriana Simoniše nemají biskupové v Holandsku lehkou úlohu. Problémem je, že každý holandský katolík by chtěl být svým vlastním papežem. Biskupové mají na jedné straně hlásat neochvějně pravdu a na druhé straně zůstat s věřícími v dialogu. Sloučit obě tyto záležitosti je nesmírně těžké. Připomeňme si, že u kořene tohoto náboženského rozvratu stojí tzv. »pastorální koncil« z roku 1970, na kterém holandská teologická zpochybnili základy katolické víry. Odtud se také rozšířilo podávání eucharistie na ruku, které zde bylo zavedeno bez souhlasu Svatého stolce.

Muslim na cestě ke kněžství Překvapen Božím obrazem v Bibli

Příběh Aytaca zní jako zbožná pohádka z babiččina slabikáře: mladý muslim z daleké země se obrátil ke křesťanské víře a nakonec se stane knězem. Ale to, co prožil mladý Turek Aytac, je skutečností. Aytac G. má 24 let. Studuje teologii v Augšpurku, aby se stal knězem. Pochází z prosté rodiny v Antakyja (Antiochie) v jižním Turecku. Jeho otec je dálkový řidič, matka je v domácnosti. Má ještě šest sourozenců, všichni v jeho rodině jsou hluboce věřící muslimové.

Může píseň evangelizovat?

Zázitky posledních šesti let jeho života ho přivedly na cestu, na které se nyní nachází. Vypráví svůj příběh velmi dobrou němčinou. V roce 1994 potkal jednoho strojního zámečníka, křesťana, ve svém rodném městě. V domě jedné německé sestry se setká s mladými křesťany a muslimy, kteří spolu diskutují o světě a o Bohu, zpívají a modlí se. I když se tu zpívají písně z Taizé, necítí se Aytac nijak »evangelizován«. Ale má přání dovědět se něco více o křesťanské víře. »Začal jsem číst Bibli a byl jsem fascinován Ježíšem Kristem,« říká prostě.

»Bible a Ježíš byli pro mě překvapením. Způsob, jakým Ježíš jednal s lidmi, mě uchvaloval. Obraz Boha, který tu vystupuje, jsem dosud neznal.« V lednu 1997 se dává v tehdejší katedrále v Mersinu pokřtít. Okolnosti této slavnosti se zdají být předzvěstí obtíží v životě křesťana Aytaca. Krátce po křtu se objeví úředník místní policie. Aytac je vyslýchán jako údajný terorista. Mnoho přátel se od něho odvrátilo. Dávají mu zře-

telně najevo, že »odpadl od pravé víry«.

Strach přihlásit se veřejně ke své víře

Když nastoupil vojenskou službu, umínil si, že nebude mluvit o své víře. »Mnoho jsem se modlil,« říká o této době. Ale za několik měsíců všichni vědí, že mladý voják Aytac je křesťan. Negativní důsledky se však nedostaví. Velitel mu projevuje velké pochopení, nabízí mu, že mu opatří všechno, co potřebuje k praktikování své víry - od růžence až po rozdělení služeb, aby se mohl v neděli modlit. Prosí mladého vojáka o Bibli.

Ale Aytacovi rodiče reagují jinak. »Po výuce před křtem jsem stál před těžkým rozhodnutím,« vypráví. »Musel jsem zvolit mezi Ježíšem Kristem a rodiči.« Otec položil podmínku: Víra, nebo tvoje rodina. Začíná rodinné drama. Aytac ztratil domov.

Modlí se. A padne rozhodnutí: »Ježíš znamená pro mě více, proto pro něho musím opustit rodiče.« Ale není synem, který se neohlédl, jak říká. Hledá stále kontakt se svými rodiči. Několik dní před nástupem vojenské služby byly jeho modlitby vyslyšeny: na zprostředkování matky přijímá ho otec ve svém domě. »Ještě nějakou chvíli váhal, než mě objal,« vypráví Aytac s dojetím ve tváři. Slavilo se a jedlo, turecká rodina má svátek: otec má opět svého syna a syn má opět svého otce. Aytac je znovu přijat do rodiny. Ale téma náboženství zůstává tabu.

Po smíření se svým otcem nastupuje Aytac 18měsíční vojenskou službu. Má nyní jméno Timoteus, které si vybral podle Bible, 1 Tim 4,12-16. Po skončení vojenské služby odchází

do Trabzonu na břehu Černého moře, aby tam pracoval v jedné katolické farnosti. Tamní farář mu pomáhá prohloubit duchovní život, vede s ním rozhovory o víře, pověřuje ho různými úkoly. Aytacovi je jasné: Chci si zvolit pastorační povolání, pracovat pro Boha a pro Církev.

Ale stále častěji se dostávají pochybnosti o cíli povolání jako »farní referent«. Stále častěji se tlačí myšlenka stát se knězem. Obrací se na svého biskupa v Turecku a na rektora semináře v Augšpurku. Po mnoha rozhovorech a modlitbách následuje další krok: vstupuje do semináře v Augšpurku.

Aytac, kterému teď všichni říkají Timo, stojí na počátku cesty, kterou, jak říká, si nevybral sám, nýbrž ukázal mu ji sám Ježíš. Zda se skutečně stane knězem, to se uvidí. »Chci dělat jen to, co ode mne chce Ježíš,« popisuje svůj postoj, když se ho ptají na budoucí plány.

Aytac se chce stát knězem, ale nebude litovat své vlastní rodiny? »Celibát mě od kněžství neodrazuje. Chci jít stejnou cestou, jakou šel Ježíš,« směje se mladý muž. Jak může být celibát někde příčinou nedostatku kněží, nemůže pochopit. »Já si myslím, že lidé spíše zapomněli, co to znamená být knězem: totiž úplná oběť, být pro lidi jako zástupce Ježíšův, aby jim uděloval svátosti a přinášel radostnou zvěst.«

»Cítím se v katolické církvi jako doma«

Na otázku, co kritizuje na katolické církvi a co by udělal lépe, hledí spíše bezradně. Ostatně jako konvertita vidí církev jinýma očima: »Cítím se v katolické církvi jako doma. V Eucharistii se setkávám s Ježíšem,« shrnuje prostě a přechází od všeobecného k nejpodstatnějšímu: ke vztahu s Bohem.

*Die Tagespost 19. května 2001
Překlad a mezititulky -lš-*

Pastýřský list k Památce zemřelých

Draží bratři a sestry, naše hřbitovy se v tyto dny mění v nádherné zahrady plné květín a světél i v místa časté modlitby mnohých lidí za zesulé. Je to pěkné vyznání víry ve vzkříšení a v život věčný. Při tom vzpomínáme, projevujeme vděčnost i lásku, či nejednou taky cítíme lítost, že jsme zesnulým zůstali dlužní porozumění či pomoc.

Mnozí z nich žili svůj křest, v němž zemřeli pro hřích a zrodili se pro Krista, tak, že ani smrt je nemohla od Krista oddělit. A když se naplnil čas jejich pozemského života, přešli do slávy nebe a zůstávají s Kristem v jeho blaženosti. Ty oslavujeme jako svaté o **slavnosti Všech svatých**. Jistě jsou mezi nimi i mnozí z našeho okolí či z našich příbuzných. Ti už nepotřebují naši modlitbu, ale sami se u Boha za nás přimlouvají. Se zájmem sledují spolu s anděly náš život, naše duchovní zápasy, morální vítězství i prohry. Nesmírné je množství těch, kteří se na nás dívají!¹

V tomto nesmírném společenství svatých si zvláště uvědomujeme cíl a smysl našeho života, význam posledních chvil, kdy se blíží přechod z tohoto světa a možnost naší pomoci.

Jaký je smysl našeho života? **Čím se zásadně liší křesťan od ostatních lidí? Věří ve vzkříšení Krista, který vzkřísí i nás.** Kdyby Kristus nevstal z mrtvých, naše víra nemá žádnou cenu.²

Máme jen jeden život, který je časem milosti a slitování. Bůh nám ho dopřává, abychom naplnili svůj pozemský život podle Božích záměrů a abychom rozhodli o svém posledním osudu. Když skončí náš „jediný pozemský život“³, už se nevrátíme žít jiné pozemské životy. Každý člověk umírá jen „jednou“⁴. Po smrti není žádné „převtělování“⁵. **Po smrti se nedá na svém vztahu ke Kristu už nic měnit, ale v umírání ano.** Proto je umírání tak

důležitým okamžikem našeho života.

Tělesná smrt je pro nás především dovršením našeho křtu, kdy jsme svátostně „zemřeli s Kristem“, abychom žili nový život. Jestli pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu⁶, pak je pro nás zásadně důležité **uchovat spojení s Kristem a rozvinout je v důvěrné přátelství**. V našem životě není nic důležitějšího.

Dobro, které konáme, se neztratí, ale do věčnosti vstupuje jen skrze Krista. V něm je stále přítomné. Pohled na křesťanskou smrt nás učí dobře využívat času a rozumět životu.

Přechod z tohoto světa může být těžký ani ne tak pro to, co člověk opouští, jako pro to, že předstupuje před Boží tvář, která svou láskou člověka přitahuje, ale člověk není dost svobodný od pout světa a hříchu.

Někteří lidé si přejí náhlou smrt v představě, že se vyhnou bolestnému utrpení, a nemyslí na to, že na smrt je třeba se dobře připravit, když **má být smrt šťastným vyvrcholením jedinečného života**. Proto církev vždy vyzývala k modlitbě za šťastnou a připravenou smrt. V litaniích prosíme: Od náhlé a nenadále smrti vysvobod' nás, Pane.

Vědomí velikosti křesťanského umírání by nás mělo vést k větší přátelské **pomoci našim umírajícím**. Nejen že jim zprostředkujeme svátost nemocných, svátostné smíření a posilu Eucharistie, ale zůstáváme v jejich blízkosti a provázíme je modlitbou. Modlíme se s nimi i za ně. Je třeba udělat vše, co je možné, aby umírající netrávili vrcholné chvíle života opuštění v izolaci zdravotních a sociálních zařízení. Tam, kde je to možné, je lepší vzít nemocného do kruhu rodiny, nebo s ním trávit maximum času v ústavu. Atmosféra lásky a naše živá víra v přítomnost Ježíše, který slíbil, že bude uprostřed těch, kteří jsou v jeho jménu⁷,

Poselství Královny míru

Drahé děti!

I dnes vás zvu, abyste se modlili celým svým srdcem a abyste se navzájem milovali.

Děti moje, jste vyvoleni, abyste svědčili o míru a radosti. Není-li mír, modlete se a dostanete ho. Skrze vás a vaši modlitbu, děti moje, začne mír proudit světem. Proto, děti, modlete se, modlete se, modlete se, neboť modlitba dělá divy v lidských srdcích i ve světě. Já jsem s vámi a děkuji Bohu za každého z vás, kdo modlitbu vzal vážně a žije modlitbou.

Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!

Medžugorje, 25. 10. 2001

„Nebojte se!“

Pontifikát Jana Pavla II. je od začátku poznamenán tímto pokynem, zrovna tak jako celé biblické dějiny, kde každý Boží zásah je doprovázen takovým „nebojte se“. Toto povzbuzení upozorňuje na Boží působení v dějinách, kde se Boží člověk ocitá ve středu bitvy, která se mu zdá těžkou, a dokonce předem ztracenou, ale o jejímž výsledku není pochybnosti. Ježíš řekne svým učedníkům: „Nebojte se, já jsem přemohl svět!“

Strach je primární emoce, která sama o sobě není špatná, vždyť umožňuje mobilizaci sil k útěku či protiútoky nebo naopak k znehybnění, než přejde nebezpečí. Ale strach může také znamenat velikou ztrátu energie a demobilizaci našich sil.

Tuto emoci nemusí zakoušet ten, kdo se cítí v bezpečí ve svém terénu. Nu – a náš „terén“, to je důvěrný vztah k Bohu, náš příbytek je Srdce Ježíšovo a Neposkvrněné Srdce Mariino. Proto je nám naprosto nezbytná modlitba, abychom mohli setrávat v důvěře a v neotřesitelné jistotě, že nic nás nemůže oddělit od Boží lásky.

Jistě, budoucnost postupuje hrozivě jako armáda připravená k boji; my však vložme svou víru a naději v Boha, který bude bojovat za nás, a v jeho Ducha, který je Pánem času a dějin.

Maria je pro své děti útočištěm a hradbou.

Bratr Efraim k poselství Královny míru 25. 10. 2001

pomůže nejen našim bližním, ale bude velkým obohacením i pro nás.

Církev žije ve farních společenstvích. Proto ani ten, kdo nemá příbuzné, by neměl zůstat v umírání sám, ale měl by zakoušet konkrétní příslušnost do farní rodiny.

Upřímně prosím, podívejte se kolem sebe. Všimněte si všech, kteří pro nemoc či stáří už nechodí do kostela, nebo bydlí ve vaší ulici, ve vašem domě, a pokud nemají zázemí vlastní věřící rodiny, **vezměte tuto službu lásky jako přednostní úkol farnosti**, protože jde o konkrétní projev víry ve vzkříšení a v život věčný. Jde o skutek lásky k samotnému Kristu, který nás bude i podle toho soudit⁸.

Zemřelým pomáháme především modlitbou. Aby však byla modlitba účinná, musí být upřímná a vycházet z čistého srdce naplněného Bohem. Proto je velmi užitečné spojit modlitbu za zemřelé s vlastní snahou o pokání, s přijetím svátosti smíření a svatým přijímáním. Konkrétní skutky lásky vůči nemocným a umírajícím mohou našim modlitbám za zemřelé dodat zvláštní účinnost.

Kéž se tyto dny stanou dny opravdové víry a mnohých milostí. K tomu všem ze srdce žehná

arcibiskup Jan

¹ Žid 12.1 (text užívaný v českých liturgických knihách 1988); ² 1Kor 15,17; ³ LG 48; ⁴ Žid 9,27; ⁵ KKC 1013; ⁶ 1 Kor 15,22; ⁷ srov. Mt 18,20; ⁸ Mt 25,31-46

Oceán a škeblička (1)

Obrat k duchovnu po období materialismu má s materialismem jedno společné: nechce se vzdát svrchovanosti člověka, a tak se obrací k takzvanému »náboženství nového věku«. New Age ve skutečnosti žádným náboženstvím není. Postrádá totiž podstatnou charakteristiku náboženství, a tou je uznání a přijetí suverenity absolutní bytosti - Boha spolu s postojem bezmezných úcty. New Age staví pojem náboženství na hlavu, neboť prakticky přiznává suverenitu nikoliv Bohu, ale člověku a všechno to, co patří do »duchovní sféry«, podržuje člověku, který sám si vybírá z celé palety nejrůznějších náboženství a duchovností včetně magie a okultismu to, co se mu líbí a hodí, s cílem podmanit si všechno duchovno i všechny tajemné síly tohoto i onoho světa. Renesance šamanismu má svůj původ v tom, že pro současného člověka se stává přitažlivou osoba kouzelníka primitivních kmenů právě proto, že šaman hledal a uplatňoval způsoby, jak si podmanit a využít nejrůznější nadpřirozené síly.

Jak nám říká svatý Pavel (srov. Řím 1,18), člověk je schopen poznat, že existuje (a musí existovat) mimo tento svět jedna jediná svrchovaná absolutní bytost - Bůh, ale v hlubším poznání jeho podstaty a jeho vůle je člověk zcela odkázán na to, co mu tato svrchovaná bytost o sobě sama zjeví. K tomuto zjevení musí přistupovat se svrchovanou pokorou, úctou, které vyjadřuje v postoji víry.

Skutečnost, že dnes existuje v lidstvu tolik nejrůznějších náboženství, není projevem »boží mnohotvárnosti«, nýbrž »lidské tvořivosti«, a to platí i o křesťanství. Proto posledním cílem ekumenismu nemůže být pouhé smíření, nýbrž návrat k původnímu autentickému náboženství tak, jak je zjevil a ustanovil jediný a svrchovaný Bůh. Cí-

lem ekumenismu je všeobecné a pokorné uznání svrchovanosti nejvyššího trojjediného Boha tak, jak ON se zjevil člověku, a opuštění všeho, co si v tomto zjevení přidal, vypustil nebo svévolně přizpůsobil sám člověk.

Jestliže na místo pokorné úcty nastoupí nepřiměřená troufalost, kterou dnes člověk ve vztahu k Bohu dává často najevo, pak je to proto, že se člověk natolik zahleděl sám do sebe, že zcela zapomněl, s kým má tu čest. Nechce uznat ani si připustit nekonečnou propast, která tu stojí mezi omezeným a nepatrným tvorem a svrchovaným nekonečným Bohem. Tuto propast nemůže nikdy překlenout sám člověk, nýbrž jedině Bůh. Bez trvalého vědomí »kdo jsem já a kdo jsi TY« není pravého náboženství. Jestliže jsme kdysi rozlišovali ve společnosti věřící a nevěřící a nevěřící byli ti, kteří se nehlásili k žádnému náboženství, pak dnes musíme hranici mezi věřícími a nevěřícími hledat přímo uvnitř členů náboženských společenství a církví, katolickou církev nevyjímaje.

Kdosi napsal, že k náboženství patří umění úžasu. Úžas v oblasti pravého a autentického náboženství není umění, ale

povinnost, lépe řečeno nezbytná samozřejmost, která vyplývá právě z onoho trvale hluboce uvědomovaného »kdo jsem já a kdo jsi TY«. Úžas je postoj člověka, který přiměřeně poznává to, co jej přesahuje. Úžas patří k samé podstatě náboženství, a to nikoliv jako »úžas překvapené nevědomosti«, který s prohlubujícím se poznáním ustupuje, nýbrž právě naopak úžas z poznávaného, který roste tím více, čím více si uvědomuji, kdo jsem já a kdo je Bůh. Teologie nesměřuje k odstranění úžasu, ale k jeho zdůvodnění a prohloubení.

Co vůbec víme o nekonečnu?

Setkáváme se s ním např. v matematice. Matematika pracuje nejen s čísly, ale také s pojmem »nekonečno« a má pro ně zvláštní symbol. Matematické nekonečno - je to hodnota, kterou může nabývat neomezeně rostoucí (nebo také zmenšující se) proměnná. Není to však číslice, která by následovala v řadě po některé jiné. Je to spíše jen zástupný znak. Nekonečno se zcela vymyká z řady běžných číslic. Vůči nekonečnu i to »nejdelší« a »největší« stojí ve skutečnosti zcela mimo ně a v měřítku nekonečna je sotva patrné.

Tak se nekonečno také vymyká zcela naší představivosti. Nejčastěji spojujeme nekonečno buďto s časem, nebo s prostorem. Ale ať v duchu přidáváme jakkoliv staletí k staletím či světelné roky k světelným rokům, jsme vzhledem k nekonečnu stále jako na začátku a zůstáváme trvale v zajetí dočasného času a konečného prostoru. Tato bezradnost naší představivosti nám jen dokládá, že nekonečno je něco, co stojí zcela mimo nás a v každém ohledu nás přesahuje. Vzhledem k tomu, jak »daleko« je ještě k nekonečnu, neznámá vlastně všechno dosavadní »přidávání« či »přikládání« časových či prostorových jednotek vůbec nic, protože tímto způsobem nikdy nemůžeme dosáhnout »hranice« nekonečna. Nekonečno žádné »hranice nemá«, nikde »nezačíná«, stejně jako nikde »nekončí«. Co je nekonečné, je absolutně neomezené. Být složen z částí vždy představuje omezenost. Také všechno, co smysly poznáváme, je nějakým způsobem omezené. Protože jsme sami po všech stránkách koneční a omezení, nemáme ani v oblasti svého poznání potřebné a vhodné pojmy, které by plně odpovídaly fenoménu nekonečna.

Existuje-li něco skutečně nekonečného, pak toto »nekonečné« existuje v řádu bytí, který je zcela jiného charakteru než tento »náš« řád, ve kterém existuje náš prostor a čas a my v nich. Chápeme však, že takové neimaginární, tedy reálné nekonečno jako skutečně neomezené může být jen jedno jediné, jedinečné, absolutní v každém ohledu. Ve srovnání s tímto Absolutnem je všechno ostatní jsoucno docela nicotné, a pokud nám se jeví jako velké, pak je tomu tak nikoliv ve vztahu k nekonečnu, ale jen v rámci určitých omezených měřítek, která však v Nekonečnu ztrácejí veškerou platnost a opodstatnění.

»Velikost« prostoru či času, jejichž hranice vůbec nejsme

schopni dohlédnout, jsou pro nás alespoň jakýmsi náznakem, který nám v konečných, pro nás uchopitelných pojmech dává tušit existenci skutečného absolutního Nekonečna.

Abychom se nepohybovali jen v abstraktech, poslužme své představivosti názorností. Pokud se díváme jen sami na sebe, může se nám zdát, jak nejsme velicí. Zkusme se podívat na sebe trochu s odstupem, představme si, jak asi vypadá naše »velikost« např. vzhledem k prostoru, který i při své omezenosti nám připadá, jako by byl bez konce. Podívejme se, jak vypadáme vedle jen docela malé »částičky« vesmíru, jakou je naše nejbližší kosmické okolí, ve kterém »bydlíme« a které nazýváme sluneční soustavou.

Jestliže si tuto naši soustavu představíme jako model, ve kterém naše zeměkoule má rozměry špendlíkové hlavičky o průměru 1 mm, budeme ope-

rovat s modelem sluneční soustavy v měřítku přibližně 1:12 miliardám. Přijmeme-li za hranice této soustavy dráhu planety Pluto, budeme potřebovat pro náš model kulový prostor o průměru asi 10 km. Středem této sféry bude Slunce jako míč o průměru 11 cm, kolem něho bude obíhat naše milimetrové »zrníčko« ve vzdálenosti 12,5 m a ve vzdálenosti 3,2 cm bude kolem »Země« kroužit Měsíc jako sotva viditelný prášek. (Zde nejdále stanula zatím lidská noha.) V příslušných vzdálenostech bychom mohli do tohoto modelu umístit také dráhy ostatních planet. Největší z nich, Jupiter, by např. obíhal kolem »Slunce« jako kulička o průměru 11 mm ve vzdálenosti 65 m. Jsme-li jakžtakž schopni si představit takový model, nejsme už schopni si v tomto modelu představit, či dokonce najít sami sebe, protože člověk by byl tak nepatrný, že by ho

nedokázal rozlišit ani nejvýkonnější elektronový mikroskop. I když podobných soustav budou v kosmu miliardy, ani tak veliký »celek« nepřekračuje hranice konečnosti.

Jestliže nejnovější poznatky posouvají hranice poznatelného světa do stále větší vzdálenosti, mělo by nás to spíše než k pyše nad těmito úspěchy našeho poznání a možnostmi vést k pokornému přiznání a vědomí vlastní (o to zřetelnější) »malosti«. Jsme-li »v koncích« už tehdy, když se postavíme vedle docela malé »částičky« kosmu, jak asi vypadáme vedle kosmu celého? A celý tento kosmos je ve skutečnosti stejně nicotný vedle skutečného Nekonečna, jako my vedle vesmíru.

K čemu je nám tato zdánlivě teoretická úvaha? Bylo by to pohrávání se slovy a pojmy, kdyby přes všechnu neslučitelnost vedle sebe bytostně neexistovaly tyto dva tak podstatně odlišné řady bytí, řád »konečný« a řád »absolutní«, a kdybychom jako součást nepřekročitelné »konečnosti« dokonce nepřicházeli do bezprostředního styku s řádem absolutní »nekonečnosti«. Přicházíme s ním do styku dokonce, ať chceme, nebo nechceme. Právě proto, že jsme po všech stránkách »omezení«, a přesto existujeme, je to jen díky tomu, že nám »míra« naší existence byla vymezena a přidělena tím, kdo je svrchovaným Pánem každé míry, protože je Neomezený. Jen díky němu a v něm žijeme, hýbáme se a jsme. Co je člověk, že se o něho staráš, co je smrtelník, že na něho myslíš? říká po právu žalmista (Ž 144). Je velmi užitečné být si dobře vědom této ontologické skutečnosti, neboť to, co zásadním a podstatným způsobem určuje naše bytí, mělo by také trvale určovat naše myšlení a naplňovat nás opodstatněným úžasem, který usměrňuje naše postoje a jednání.

(Pokračování)

SVATÁ FILOMÉNA

Oblíbená svěřice sv. faráře Arského, sv. Filoména, nebyla zahrnuta do nového seznamu světců. Její svátek byl zrušen již v roce 1961. Jako důvod se uvádělo, že ostatky nalezené v katakombách nenáleží svatě Filoméně. Farář svatyně zasvěcené této svěřici v Mugnano v Itálii se domnívá, že toto vyškrtnutí nebude mít žádný vliv na popularitu sv. Filomény. Její úcta bude dále pokračovat, tak jako není možno odvolat zázrak, který se v roce 1835 stal na její přímluvu. Svědkem tohoto zázraku byl papež Řehoř XVI., který oficiálně uznal úctu ke sv. Filoméně. Papež Řehoř XVI. ji označil za »divotvůrkyni 19. století«.

VÝZVA K POSTU

Kardinál Theodore McCarrick vyzval 12. října katolíky v diecézi Washington, aby se každý týden jeden den postili podle starých církevních norem. Nejvhodnějším dnem postu je pátek, který je dnem Kristovy smrti a Svatým dnem muslimů.

SOUBOJ S TERORISTY A MODLITBA ŽALMU V LETADLE

Jeden z cestujících čtvrtého teroristy uneseného letadla, které nakonec havarovalo u Pittsburgu, Tod Beamer, se pokoušel z paluby letadla zavolat své ženě. Protože s ní nedostal spojení, hovořil jen s Lisou D. Jeffersovou z telefonní zprostředkovatelny. Mluvil s ní tajně 13 minut. Tak se dověděl o atentátu na WTC. Požádal nejdříve, aby vzkázala jeho ženě, že ji miluje, a pak ji vyzval, aby se s ním pomodlila žalm 22 s veršem »I kdybych šel temnotou rokle, nezaleknu se, vždyť ty jsi se mnou.«

Pak cestující hlasovali, zda se postaví proti teroristům. Poslední slova Toda Beamera v telefonu zněla: »Dejme se do toho!« Jeho ovdovělá manželka čeká nyní třetí dítě. Prezident Bush ho označil za vynikajícího muže, který zachránil život mnoha lidí.

Podle -kath-net-

Pornografie

V současné americké psychologické literatuře se v současné době věnuje velká pozornost jevu závislosti a poukazuje se na skutečnost, že fantazie, touhy a pocity v oblasti pohlaví plodí silný druh závislosti. Závislostí v širším smyslu slova se rozumí psychicko-emocionální proces projevující se u jedince neschopností ovládat svůj vlastní život a jednání (*ones life becomes unmanageable*).

Anne Wislon Schaefová v knize *Escape from Intimacy* popisuje závislost těmito slovy:

Závislost je každý proces, vůči kterému jsme bezmocní. Přejímá vládu nad námi a působí, že děláme věci a myslíme na věci, které nejsou v souladu s hodnotami, které jsme přijali, a vede k tomu, že stále více podléháme nutkavým myšlenkám a jsme vedeni jednat obsedantně a z vnitřního přinucení.

Rozlišuje se závislost na substanci (alkohol, cigarety, narkotika) a na procesech (hromadění peněz, práce). Do této druhé kategorie se řadí také projevy pohlavního života, které mohou vyvíjet na člověka obsedantní vlivy. *Zdá se*, píše A. W. Schaefová, *že stále více lidí užívá sex nikoliv jako projev vztahu, nýbrž jako svého druhu narkotikum (gettin a fix)*. Autorka se domnívá, že pro mnoho osob se sex stává prostředkem k uvolnění napětí z citové nepohody, neboli je projevem koncentrování se na sebe samého a útekem od intimních a srdečných vztahů.

Charlotte Davis Kaslová (*Women Sex and Addiction*) analyzuje mimo jiné vliv pornografie na lidi a poukazuje na to, že pornografie působí podobně jako narkotika, jmenovitě že člověk se stává na pornogra-

fii závislým. A. W. Schaefová tvrdí, že každá závislost je houževnatá, úskočná a ničivá. Nejinak je tomu u závislosti sexuální, v našem případě závislosti na pornografii.

Pornografii můžeme chápat jako jev o dvoji charakteristice. Tvorba obscénních obrazů či popisů může být určitým typem potřeby spojené se sexuálním nutkáním a obsesemi autora. Tím způsobem mohou vznikat i určitá umělecká díla. Můžeme je najít na příklad v dílech Augusta Rodina i Michelangela, který byl podle historiků homosexuál.

Ale máme co do činění i s jiným charakterem pornografie, který je daleko více rozšířený a je daleko závažnější ve svých důsledcích. Jde o produkci obscénních obrazů či literárních výtvorů, která sleduje dosažení materiálního zisku zneužíváním sexuální závislosti potencionálních odběratelů. Protože jejich adresátem jsou lidé zbavení v důsledku závislosti plné svobody, je šíření tohoto typu pornografie analogické k šíření narkotik. Jeho produkce mívá vazby na organizovaný zločin.

Navíc řada producentů filmů a časopisů používá pornografických prvků, aby zvýšila svůj komerční zisk. Do tohoto typu pornografie spadá také reklama, která obsahuje pornografické prvky a apeluje na sexuální závislost odběratelů, aby se tak urychlil prodej propagovaných výrobků.

Analýza sexuální závislosti na pornografii dokazuje destruktivní charakter tvorby takového typu na sexuální život člověka. Osoby, které se uchylují ze zvyku k por-

nografii, nejsou v praxi schopny navázat hlubší sexuální vztah a nejsou schopny normálního sexuálního života v manželství. Pornografie má obzvláště škodlivý vliv na mladé lidi, kterým způsobuje citové zmrzačení, které ztěžuje jejich budoucí rodinný život. Odtud v míře, v jaké pornografie působí poruchy schopnosti člověka pro harmonický rodinný život, je třeba vzít v úvahu, že pornografie má zhoubný vliv na život společnosti, pro kterou je rodina základním strukturálním prvkem. Je třeba si uvědomit v této souvislosti, co prokázaly americké výzkumy, že každá závislost má zhoubné účinky.

Problém pornografie je tedy třeba řešit analogicky jako problém narkotik. Sahání po pornografii vede rychle k závislosti. Produkce pornografie je proto, pokud jde o společenské důsledky, totéž, co produkce narkotik. Má bezprostřední vazby na organizovaný zločin: čerpá svůj zisk ze zneužívání závislého jedince, tedy z omezení jeho svobody a jeho jednání pod vlivem náruživosti a zlovyku.

Šíření pornografických produktů, které mohou vyvolávat závislost, tedy mohou být škodlivé obzvláště pro mládež, kterou pornografie mrzačí trvalým způsobem v jejím citovém a manželském životě, je třeba podrobit analogickým omezením jako šíření narkotik.

Závěry:

1. Produkce pornografie a její šíření je obdobné jako produkce a šíření omamných prostředků.

2. Je třeba je podrobit obdobným omezením, jakými jsou ve všech kulturních zemích

regulovány produkce a šíření omamných prostředků.

3. Vzhledem ke značné škodlivosti pornografie, zvláště pro budoucí rodiny, je pornografie škodlivá i pro důležité hodnoty života společnosti.

4. Šíření pornografie je třeba podrobit obdobné regulaci, jako je podrobena produkce a přípustnost potravin nebo léků. Stát, jehož základním posláním je péče o veřejné blaho, má povinnost odstranit ze společenského života to, co je pro společnost i jednotlivce škodlivé a nebezpečné. Odvolávat se

při tom na lidskou svobodu je nemístné vzhledem k tomu, že jde především o osoby s omezenou mírou svobody v důsledku závislosti a tento závislý člověk se stává objektem zisku těch, kteří zneužívají jeho závislosti.

V některých státech USA byly ustaveny komise, které mají za úkol posuzovat produkty a díla z hlediska pornografie.

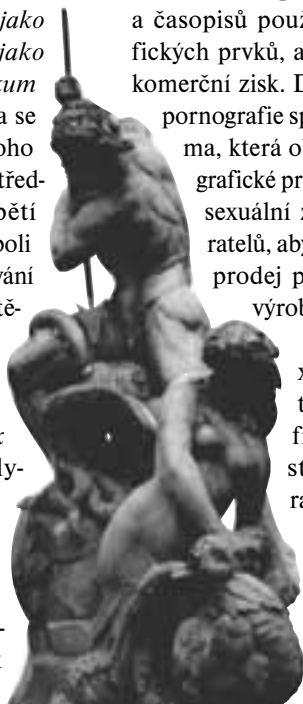
V těchto odborných skupinách pracují specialisté z oblasti výchovy dětí a mládeže, duševní hygieny, psychologové, kriminologové a představitelé různých náboženství. Tyto komise vydávají posudky nikoliv na základě nějaké definice pornografie, nýbrž na základě hodnocení skutečné škodlivosti. Jejich posudky jsou podkladem pro správní orgány i pro vydávání soudních výroků.

Karel Meissner OSB

Podle *Mihující se* 3-4/2001

Poznámka:

Toto stanovisko bylo zpracováno na žádost polského Komitétu pro rozhlas a televizi u příležitosti porady věnované této tématice.

Život svatého Františka (27)

Když bratři spatřili rozpálená železa pro bolestivou operaci, byli zděšeni a utekli pryč. Jak může člověk něco takového vydržet? Ani František nemohl zcela skrýt své zděšení. Řekl však: »Bratře ohni, jsi krásný a užitečný pro mnoho tvorů, buď v této hodině ke mně milostivý pro lásku, kterou k tobě chovám a budu chovat, z lásky k tomu, který tě stvořil!«

»Pak obrátil svou tvář k lékaři, aby provedl plánovaný zákrok. Tichým sykotem pronikalo rozpálené železo tváří, aby dosáhlo k žíle. Kolem se rozšířil odporný zápach spáleného masa.«

Krev... stigma člověka mohlo být strašnější než stigma Boží.

Když se bratři opět vrátili, viděli na tváři svého milovaného otce hlubokou krvavou rýhu.

Po této podle dnešních lidí barbarsky vyhlížející operaci mnozí doufali, že

jistě dojde k zlepšení, snad se dokonce stane zázrak, jak čekali. Ale velice rychle se naděje rozplynula jako zbloudilý sluneční paprsek, který se jen okamžik prodral skulinou v mracích.

František nyní poprosil o laskavost. Aby ho z ruchu města dopravili do samoty Fonte Colombo. Tam nahoře v posvátném tichu by více pociťoval Boží přítomnost a jeho oběť Bohu by byla bohumilejší. Vyplnili jeho přání.

Mezitím se přiblížila zima 1225-26. U Františka se k dosavadním utrpením přidal ještě chlad. Byl nejvyšší čas vyhledat místo, kde by František méně strádal zimou.

Došlo na město Sienu. Tam panovalo mírnější klima a současně v tomto městě působil slavný oční specialista. Vzhledem k tak drahocennému životu, jako byl život svatého Františka, mělo dojít ještě k jednomu pokusu. Copak nejsou byliny, které potřebují nejdříve dlouhý čas, trpělivost a péči, ale pak přinesou plody? Nemohlo by tomu tak být i se světcovým zdravím? K mírnějšímu klimatu přibude jistě i zcela jiná péče než tam v poustevně Fonte Colombo. A tak to zkusili ještě jednou v Sienu.

Ale ani klima, ani lékařské umění, ani láskyplná péče nemohly pomoci. Oční bolest byla naopak ještě horší, takže byl téměř zcela slepý.

Náhle chrlení krve dalo bratru Eliášovi jistotu, že smrt už na sebe nenechá dlouho čekat. Je proto třeba začít s přípravami.

František sám si ze srdce přál zemřít v Assisi. Přirozeně to bylo také přání jeho spoluobčanů, aby měli tělo svého velkého krajana jako drahocennou relikvii ve svých vlastních zdech. Ale to by nebylo zaručeno, kdyby k smrti došlo v jiném městě.

V půli dubna se dala do pohybu malá »karavana«. Bylo nutno postupovat velice pomalu, aby rychlejší pohyby zvířete nezvětšovaly světcovy bolesti.

Během cesty se jeho zdravotní stav jednou tak zhoršil, že se počítalo s úmrtím. Proto v poustevně v Celle di Cortona udělali delší zastávku. Klid povzbudil síly nemocného a mohli opět pokračovat v cestě.

Kratší cesta z Cortony do Assisi by vedla vlastně do Trasimentského jezera směrem na Magione přes Perugia. Ale opět propukly vzájemné spory mezi Assisi a Perugiou. Co všechno by se mohlo stát, kdyby se v Perugii dověděli, že kolem jede František!? Tak se cítili přinuceni udělat půlkruhovou objížďku z Cortony přes Gubbio, Noceru, Umbru a Satriano do Assisi.

Novina o příchodu světce do jeho domoviny již ho předběhla a uvedla všechno do pohybu. Radnice poslala naproti oddíl ozbrojených jezdců jako ochranu. U zámku Satriano se obě skupiny setkaly. František byl tak slabý, že to sotva zaregistroval.

Asisťští jezdci měli po dlouhé jízdě hlad. Chodili v Satrianu dům od domu, aby nakoupili něco k jídlu a pití, ale všude narazili na nepřátelské odmítnutí. Pyšné a opovážlivé vystupování jezdců a jejich peníze dělaly sedláky nedůvěřivými, takže mizeli ve svých domech a zavírali se před nimi.

Rozhněvaní a zklamaní obrátili se jezdci nyní na Františka. Jistě bude mít správnou radu. A i přes ubohý stav, v jakém se nacházel, vzal starosti těchto mužů za své. Řekl: »Vy malověrní, nedostali jste nic, protože jste více sázeli na moc svých peněz než na Boha. Běžte ještě jednou a prostě ve jménu Páně o almužnu, a všechno dostanete v hojnosti.«

(Pokračování příště)

CHVALOPĚV STVOŘENÍ

Ve starém rukopisu z Assisi stojí úvodem:

*»To jsou chvály tvorů,
které blažený František složil ke chvále
a cti Boží, když ležel nemocen
u svatého Damiána.«*

*Nejvyšší, všemocný, dobrý Pane,
tobě buď chvála, sláva, čest
a všechno dobrořečení.
Patří tobě jedinému, Nejvyšší,
a žádný člověk není hoden
vyslovit tvé jméno.*

*At' tě chválí, můj Pane,
všechno, co jsi stvořil,
zvláště pak bratr slunce,
neboť on je den a dává nám světlo,
je krásný a září velkým leskem,
vždyť je, Nejvyšší, tvým obrazem.*

*At' tě chválí, můj Pane,
sestra luna a hvězdy,
stvořils je na nebi jasné, vzácné a pěkné.
At' tě chválí, můj Pane, bratr vítr
a vzduch i oblaka, jasná obloha
i každé počasí,
kterým živiš své tvory.*

*At' tě chválí, můj Pane, sestra voda,
která je velmi užitečná, pokorná,
vzácná a čistá.*

*At' tě chválí, můj Pane, bratr oheň,
kterým osvětluješ noc,
a on je pěkný, příjemný, mocný a silný.*

*At' tě chválí, můj Pane,
naše sestra matka země,
která nás živi a slouží nám
a rodí rozličné plody
s pestrými květy a trávou.*

*At' tě chválí, můj Pane, ti,
kdo odpouštějí pro tvou lásku
a snášejí nemoci a soužení.*

*Blažení ti, kdo je snesou v pokoji,
neboť ty, Nejvyšší, dáš jim korunu.*

*At' tě chválí, můj Pane,
naše sestra smrt těla,
žádný živý člověk jí nemůže uniknout.
Běda těm, kdo zemrou
v smrtelných hříších.*

*Blaze těm, které nalezne spojeny
s tvou nejsvětější vůlí,
neboť druhá smrt jim neublíží.
Chvalte mého Pána, dobrořečte
a děkujte mu
a služte mu s velikou pokorou.*

Život Kristův (51)

LI. Boží království se k vám přiblížilo

1) *Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obratě se a věřte evangelium!* (Mk 1,15) Ježíš byl poslán Otcem, aby přinesl chudým radostnou zvěst (Lk 4,18). Byl a zůstane prvním poslem nebeského Otce, prvním evangelizátorem, jak jsme řekli v předešlé katechezi a použili přitom slov Pavla VI. z jeho exhortace *Evangelii nuntiandi*. Vždyť Ježíš není pouze hlasatelem evangelia, radostné zvěsti – protože on sám je evangelium (*Evangelii nuntiandi*, 7).

Prostřednictvím celého svého poslání, vším, čemu učil a co konal, a konečně prostřednictvím svého kříže a svého vzkříšení Ježíš opravdu zjevuje člověku, co znamená být člověkem (srov. GS 22), a zjevuje mu perspektivy věčného štěstí, k němuž člověka Bůh povolal a určil od samého počátku jeho existence na zemi. Poselství blahoslavenství shrnuje životní program, který je předložen tomu, kdo chce následovat Boží povolání. Jedná se o jakousi syntézu étosu evangelia a tajemství vykoupění.

2) Kristovo poslání spočívá především ve zjevování radostné zvěsti člověku. Je tedy zaměřeno na člověka, a v tomto smyslu ho lze pojímat jako antropocentrické. Zároveň je ale tato zvěst pevně zakořeněna v pravdě o Božím království a ve zvěsti o jeho příchodu a o jeho blízkosti. *Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obratě se a věřte evangelium!* (Mk 1,15) Tak tedy evangelium o Království, jehož zaměření k člověku je patrné v celém Ježíšově veřejném působení, je zároveň proniknuto pravým teocentrismem, protože se jedná o Boží království mezi lidmi. Ježíš hlásal evangelium o tomto Království a zároveň toto Boží království naplňoval po celou dobu svého poslání, díky

němuž se toto Království rodilo a rozvíjelo již v tomto čase jako semeno v dějinách člověka a světa. Tato realizace Království se uskutečňovala prostřednictvím slov evangelia i celého lidského života Syna člověka, jenž byl korunován velikonočním tajemstvím smrti (srov. Fil 2,8). Ježíš položil základy úplně nové ekonomie spásy, jejíž běh se zastaví až v okamžiku, kdy Bůh bude všechno ve všem (srov. 1 Kor 15,28). Tak se tedy Boží království začalo realizovat v dějinách člověka a světa, i když se v průběhu pozemského lidského života setkává a střetává ustavičně s dalším základním termínem dialektiky dějin, totiž s Adamovou neposlušností, pro niž Adam upadl do područí „knížete tohoto světa“ (srov. Řím 5,19; Jan 14,30).

3) Tady se dotýkáme ústředního problému a do jisté míry také klíčového a kritického bodu naplňování Kristova poslání, poslání Božího Syna v dějinách. K tomuto tématu se budeme muset v průběhu našich katechezí vrátit. Jestliže v Kristu je Boží království blízko člověku, ba dokonce je přítomno, a to definitivním způsobem v dějinách člověka a světa, zároveň se jeho naplnění ukazuje být čímsi, co se naplní až v budoucnosti. Právě proto nás Ježíš žádá, abychom prosili nebeského Otce: „Přijď Království tvé.“ (srov. Mt 6,10)

4) Tuto skutečnost je třeba mít na paměti, zatímco se zabýváme Kristovým evangelium jako radostnou zvěstí o Božím království. To bylo také hlavní téma Ježíšovy zvěsti. Nazaretský Mistr o něm hovořil zejména ve svých četných podoběnstvích. Velmi významné je zejména to, které nám představuje Království jako semeno, jež rozsévá vkladá do země,

kteřou sám obdělal (srov. Mt 13,3-9). Toto semě je určeno k tomu, aby přinášelo plody ze své vlastní síly, o tom není pochyb, ale úroda rovněž závisí na kvalitě půdy, do níž semě padlo (srov. Mt 13,19-23).

5) Jindy Ježíš přirovnal Boží království, Nebeské království – jak ho nazývá ve svém evangelium Matouš – k hořčičnému seménku, které je nejmenší mezi všemi semeny. Když však vzrůstá, stane se z něho košatý strom, na jehož větvích mohou hnízdit nebesští ptáci (srov. Mt 13,31-32). Ježíš dále přirovnává vzrůst Království ke kvasu, který prokvašuje těsto, aby se proměnilo v chléb, jenž slouží k nasycení člověka (srov. Mt 13,33). Nicméně problematice růstu Božího království na půdě tohoto světa a jeho dějin věnoval Ježíš Kristus také další podoběnství. Jedná se o podoběnství o dobrém semeni a plevelu, jež na pole oseté dobrým osemem zasel „nepřítel“ – zlý duch (srov. Mt 13, 24-30). Proto je tedy na poli světa jak dobro, tak zlo; jedno i druhé je symbolizováno jednak dobrým osemem, jednak plevelem; jedno i druhé roste spolu až do okamžiku žni, tedy až do dne posledního soudu. Opět stojíme před významnou narázkou na eschatologický závěr lidských dějin.

Ježíš nám tedy dává jasně na srozuměnou, že vzrůst dobré setby Božího slova je výrazně podmíněn tím, jak bude tento osev přijat na poli lidského srdce. Právě na tom závisí, jestli někdo přinese třicetinásobný nebo šedesátinásobný nebo stonásobný užitek (srov. Mt 13,23). Mnohé tedy záleží na otevřenosti a ochotě člověka, posluchače Božího slova.

6) Ve své zvěsti o Božím království nám Ježíš dával na srozuměnou, že toto Království není určeno pouze pro jediný národ nebo pro vyvolený lid, protože přijdou z východu i ze západu mnozí, kdo do něho

vstoupí, aby usedli za stůl spolu s Abrahámem, Izákem, s Jakubem (srov. Mt 8,11). Opravdu se nejedná o Království ve smyslu politickém a časném. Vždyť toto Království není z tohoto světa (srov. Jan 18,36), i když bylo naroubováno na tento svět a v něm má růst a zrát. Právě proto se Ježíš ztratil zástupu, který ho chtěl provolat králem. *Ježíš poznal, že chtějí přijít a zmocnit se ho, aby ho prohlásili za krále. Proto se zase odebral na horu, úplně sám.* (Jan 6,15) V předvečer svého utrpení ve Večeřadle se Ježíš v modlitbě obrátil na svého Otce a prosil ho, aby dal učedníkům milost života ve shodě právě s tímto pojetím Království: *Neprosím, abys je ze světa vzal, ale abys je zachránil od Zlého. Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa.* (Jan 17,15-16) Tak tedy podle Ježíšovy modlitby Boží království má růst v srdcích učedníků v tomto světě, ovšem dojde svého naplnění v budoucím světě: *Až přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn a budou před něj shromážděny všechny národy.* (Mt 25,31-32) Opět tedy narážíme na eschatologický horizont Božího království.

7) Charakteristiky Božího království zvěstovaného Ježíšem můžeme doplnit o ještě jednu jeho velmi důležitou vlastnost, totiž že se jedná o Království Otce, na něhož nás Ježíš učí obracet se slovy prosby o plný příchod Království: *Přijď Království tvé!* (Mt 6,10; srov. Lk 11,2) V jistém okamžiku nabízí nebeský Otec lidem skrze Krista a v Kristu odpuštění jejich hříchů a spásu, a pln lásky rovněž očekává jejich návrat; podobně jako otec z podoběnství, který vyhlíží svého marnotratného syna (srov. Lk 15,20-32). Vždyť Bůh je opravdu bohatý milosrdenstvím (srov. Ef 2,4).

V tomto světle se tedy odehrává celé evangelium obrácení, jak ho zvěstoval Ježíš

od samotného počátku svého veřejného působení: *Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obrátte se a věřte evangeliu!* (Mk 1,15) Je to obrácení se k Otci, k Bohu, který je láska (srov. 1 Jan 4,16). Toto obrácení je úzce spjato s přijetím nového přikázání lásky, lásky Boží, a to je první ze všech přikázání (srov. Mt 22,39). Ježíš praví: *Nové přikázání vám dávám: Milujte se navzájem: jak jsem miloval já vás, tak se navzájem milujte vy.* (Jan 13,34) To je také esence Božího Království v dějinách světa a člověka. Tímto způsobem tedy má celý zákon, tedy etické dědictví Starého zákona, dojít svého naplnění a dosáhnout své boho-lidské plnosti. Sám Ježíš to prohlašuje ve své Horské řeči: *Nemyslete si, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky. Nepřišel jsem je zrušit, ale naplnit.* (Mt 5,17) Tak tedy Ježíš osvobozuje člověka od litery zákona, aby ho uvedl do jeho ducha, jak tvrdí Pavel: *Neboť litera zabíjí, ale duch oživuje.* (2 Kor 3,16) Bratrská láska jako odraz Boží lásky a podíl na ní je tedy oživujícím principem Nového zákona, který je jakousi ústavní bází Božího království (srov. *STh I-II*, q. 106, a 1; q. 107, a 1-2).

8) Mezi podobnostmi, v nichž Ježíš vyjadřuje své učení a kázání o Božím království, se nachází rovněž to o králi, který připravil svatební hostinu pro svého syna (srov. Mt 22,2). Podobnost vypravuje, že mnozí z prvních pozvaných na tento banket nepřišli a různě se přitom vmlouvali. A tak král nechal svolat lidi z rozcestí, aby usedli k slavnostnímu stolu. Mezi příchozími však nebyli všichni hodni takového pozvání. Jednalo se o nedostatečnost předepsaného svatebního úboru. Když srovnáme toto podobnoství o hostině s podobnostvím o rozsévání, dospíváme k témuž závěru: Jestliže nikoli všichni pozvaní usednou za slavnostní stůl, pak také ne všichni po-

sluchači vydají patřičnou zeň. To vše závisí na dispozici, jak odpoví na Boží povolání, a jak přijmou Boží slovo do svého srdce. Vše závisí na způsobu, jímž člověk přijímá Ježíše Krista, který je rozsévatelem a zároveň také synem krále, ženichem, jak to on sám na několika místech naznačuje: *Mohou se postit hosté na svatbě, dokud je ženich s nimi?* Po této otázce sám Ježíš odpovídá: *Dokud mají ženicha mezi sebou, nemohou se postit.* (Mk 2,19)

Boží království je tedy jako svatební slavnost, na niž nebeský Otec zve lidi ke společenství lásky a radosti se svým jediným Synem. Všichni jsou voláni a zváni a každý je zodpovědný za své přilnutí k tomuto pozvání, nebo za své vlastní odmítnutí, za svoji vlastní podobnost nebo nepodobnost se zákonem lásky, který je základem oné slavnostní hostiny.

9) Je to zákon lásky, která pramení z milosti Boží působící v člověku, pokud se jí neuzavře a uchovává ji v srdci tím, že živě participuje na velikonočním tajemství Ježíše Krista. Jedná se o lásku, která se naplňuje v dějinách navzdory odmítnutí ze strany těch, kdo byli pozváni; navzdory nehodnosti lidí.

Křesťan chová v srdci naději, že tato láska se naplní i ve všech, kdo byli pozváni. Protože velikonoční mírou této Ženichovy lásky je kříž, jedná se tedy o lásku bez hranic, její perspektivou je eschatologická plnost, jejíž brána se v dějinách otevřela Kristovým vzkříšením. Prostřednictvím svého Syna nás Otec osvobodil z moci temnot a přenesl nás do Království svého milovaného Syna (srov. Kol 1,13). Pokud se otevřeme Otcovu povolání a přitažlivosti jeho lásky, pak máme všichni v Kristu vykoupení a věčný život.

*Překlad doc. Ctirad Václav
Pospíšil Th.D. OFM*

Znamení kříže

Stalo se v těchto dnech: Nevím, po kolikáté jsem už projížděl hlavní třídou středně velkého města. Stále totéž: semaforey, čekání, snížená rychlost, reklamy vlevo i vpravo. Tu najednou, po tolika jízdách tímto směrem, spatřil jsem vpravo velký dřevěný kříž. Byl jsem současně vděčný i poněkud zaskočený. V několika vteřinách jsem pochopil více než po hodinách teologických dumání nebo diskusí. Kříž: V tolika předchozích případech jsem ho přehlédl, i když stojí stále na svém místě. A přitom to nebyl vůbec malý kříž. Ale pro mě bylo zajímavější dívat se na reklamní stěny, dával jsem se odvést drzími slogany reklamního průmyslu nebo nějakým chodcem, či myšlenkovou hrou v mé hlavě... Ale kříž byl zde. *Ale Pravda byla zde*, jak říká bratr Klaus.

Můj úlek pocházel pravděpodobně z toho, že jsem se opakovaně díval jinam než na to podstatné. A moje vděčnost vycházela ze stejného obsahu: Byl jsem rád, že jsem se konečně vrátil k tomu, co je podstatné. Protože kříž není symbol jako jiné symboly, žádný znak, který vymyslela nějaká chytrá hlava. Když pomyslím na sebe a na jiné lidi, poznám snadno, co představuje každý tvar kříže: roztažené ruce jsou jako příčné břevno, nohy, trup a hlava tvoří svislý trám. Kříž je proto z objektivní tělesné roviny přizpůsoben každému z nás. Přehlížet kříž znamená z této perspektivy přehlížet člověka.

Křesťan, který je skutečně křesťanem, to ví. Ostatně své jméno má od toho, který jako Kristus, Ukřížovaný, prožil jeho dokonalý realismus. I když to křesťan ví, je vždy vystaven nebezpečí, že zapomene na své nejvlastnější určení. To je přirozené, protože »tělo« (podle Pavla) chce všechno jiné, jen ne kříž. *Protože přijde doba, kdy lidé*

nesnesou zdravé učení, nýbrž si podle vlastních choutek nahromadí učitele, kteří šimrají jejich uši, odvrátí sluch od pravdy a obrátí se k bájm. (2 Tim 4,3) Chováme v sobě téměř nesmazatelnou iluzi, že náš život má probíhat jako v ráji. Že mnoho lidí sni o Karibském moři, je přímo vyjádřením tohoto pohádkového vysněného přání. Když už padesát týdnů v roce není rajských, aspoň ty dva musí být pod modrým nebem. Nechceme se vzdát iluze ráje.

Naproti tomu Matka křesťanů, Církev, je zcela realistická. Neslibuje pozemský ráj. Ví, že život je jedno velké tajemství, které je možno prožít jen v paradoxu. Křesťan bojuje za spravedlivé rozdělení pozemských statků, za pravý blahobyť, za šťastné mezilidské vztahy, za mír pro všechny. Ale současně ví, že jeho putování víry je *křížová cesta*. Ale to pro něho není důvodem ke smutku. Protože se svým Místrem ví, že kříž není konečná stanice, ale brána k zmrtvýchvstání, brána k životu. Může to znít jako pouhá teorie, ale svatí všech dob nám ukazují, že toto přesvědčení je ve skutečnosti ryzí život. Ba co více, oni to *ukázali*: z jejich tváří bylo možno vyčíst nesmazatelnou radost. A snad právě to je výmluvné svědectví nebo také nejsilnější pohoršení, nejprovokativnější skandál pro nás všechny: svatí berou na sebe kříž, a přitom nejsou utlačeni, ale svěží, zbožní a radostně svobodní.

Kříži věrný, ze všech stromů vzácný strome jediný, žádný se ti nevyrovná listím, květem, ovocem.

Ano, to je pravda.

*Podle Feuer und Licht
81/2001*

Ptali jste se...

Po návštěvě paní Vassuly Ryden v Praze jsme dostali mnoho dotazů, na které bude ekonomicky i časově nejvhodnější odpovědět zde najednou.

Církev ve věci Vassuly dosud neřekla své konečné slovo. Měsíčník „Regina“ 9/2001 věnoval tomuto tématu celé dvě strany. Citujeme několik úryvků: Kardinál Ratzinger prohlásil, že: „**Notifikace je výstražná tabule, žádné odsouzení.** Žádná osoba nemůže být odsouzena bez procesu, aniž by byla vyslechnuta, pokud bychom hovořili čistě procedurálně.“ (REGINA 9, str.19) Po zveřejnění notifikace v „L'Osservatore Romano“ se ozvalo velmi mnoho významných teologů a znalců církevního práva, kteří se plně stávají za Vassulu, napsali kardinálu Ratzingerovi i v tisku námítky proti správnosti těchto zásahů, upozorňovali na jejich omyly (Vassula není katolička, je řeckoortodoxní; nebyla vyslechnuta ani ona, ani její duchovní vůdce; chyby týkající se Nejsv. Trojice byly v neautorizovaném německém a francouzském překladu, kde byly v dalším vydání opraveny, a nikoli v anglickém originálu Vassuly; Vassulina svátostná praxe odpovídá kanonickým předpisům, které

musí respektovat i Kongregace atd.; její ekumenické pojetí odpovídá papežovu - sjednocení všech křesťanských církví pod papežem, což mohlo vyvolat nesouhlas nekatolíků, ale ne Kongregace; toto pojetí ekumenismu je v souladu s výroky papeže Jana XXIII., atd.).

Skupině Vassuliných spolupracovníků řekl kard. Ratzinger v květnu 1996: „Podle toho, co mi sdělujete ve svém dopise o svědectvích a obráceních, je to velmi dobré. Chceme jen, abyste pokračovali s rozlišováním; neberte jako slovo Boží, co je považováno - v této chvíli - jen za lidské a osobní. Řekli jsme, že by neměla svědčit v kostelech (uvnitř kostela), protože je pravoslavná... v jejich spisech jsou některé body, které potřebují objasnit a které studujeme. **Můžete pokračovat v šíření jejich spisů, ale vždycky s rozlišováním.**“ Shrnuj to citací sv. Pavla: »Nezházejte plamen Ducha, nepohrdejte prorockými dary, ale všechno zkoumejte a držte se toho, co je dobré.« (1 Tes 5,19-21) Srdečně všem požehnal. (REGINA 9, str. 19)

Na otázku, jak to, že Vassula nepožádala o dovolu místního ordináře ke své přednášce ve

Sjezdovém paláci v Praze, je možno odpovědět: Vassula je řeckopravoslavná a setkání s přáteli se konalo na necírkevní půdě (v Průmyslovém paláci).

Na další dotaz, zda kritické názory některých biskupů na notifikaci (např. emer. arcibiskupa Franiče, Split, býv. prof. dogmatiky na Papežské univerzitě v Římě) a teologů (např. prof. Laurentina, prof. Rupčić, Fannana, O'Carolla atd.) nejsou výrazem neposlušnosti vůči Kongregaci, možno odpovědět negativně; vyhlášení Kongregace týkající se Vassuly nebyla výslovně schválena papežem, a proto podle odst. 18 Instrukce Kongregace pro nauku víry Donum veritatis o nich neplatí, že „se podílejí na řádném učitelství úřadu Petrova nástupce“. V nedávné historii se přičinil právě nynější papež (tehdy jako kard. Wojtyła) o to, že Posvátným officiem (předchůdcem nynější Kongregace pro nauku víry) vyhlášené odsouzení kultu Božího milosrdenství podle vizí sestry Faustyny Kowalské bylo zrušeno a sestře Faustyně se dostalo cti oltáře. O druhé neděli velikonoční 2000 vyhlásil papež tuto neděli i do budoucnosti „neděli Božího milosrdenství“, a tak se splnilo Kristovo přání ve zjevení sv. Faustyně.

V r. 1888 bylo Posvátným officiem jako blud odsouzeno 40 tezí katolického filosofa Rosminiho. Přesto jej několikrát citoval Jan Pavel II. ve své encyklice „Fides et ratio“ a Kongregace pro nauku víry ono odsouzení letos zrušila. V Itálii je tato rehabilitace Rosminiho přijímána s nadšením (viz článek bývalého prezidenta Cossigy v posledním čísle „30 giorni - 30 Tage“ - »Antonio Rosmini, ein grosser Katholik, ein grosser Italiener«) a mluví se o zahájení beatifikačního procesu.

Sama citovaná Instrukce Kongregace pro nauku víry „Donum veritatis“ v odst. 24 připouští, že „v oblasti těchto

zásahů prozíravého rázu se stalo, že některé dokumenty učitelství úřadu nebyly uchráněny nedostatku. Pastýři nepostihli vždycky ihned všechna hlediska nebo celou složitost nějaké otázky. Bylo by však proti pravdě, kdyby se z některých určitých případů vyvozoval závěr, že učitelství úřad Církve se většinou mylí ve svých prozíravých úsudcích...“

My tento závěr pochopitelně nevyvozujeme a vybízíme všechny čtenáře, aby důvěřovali v láskyplné vedení Ducha svatého, a v případech, kdy jsou přesvědčeni, že se někomu křivdí, měli důvěru, že „pravda zvítězí“. A také aby se často modlili: „Přiď, Duchu svatý, přiď na mocnou přimluvu Neposkrvněného Srdce Panny Marie, své milované Nevěsty!“

Na střední Moravě dochází k útokům na Vassulu také ve spojitosti se skupinkou mladých lidí, které velmi autoritativně vyučuje Písmu a duchovně vede laik, který prohlašuje, že ho k tomu inspiruje četba Vassuly. Všechno dokládá Písmem a citáty z Vassuly vytrženými z kontextu, očekává, že v něm budou vidět Krista; odmítá církevní disciplínu; fanaticky odmítá výtky, když některý jeho výrok je podle mínění jeho kritika v rozporu s učením církve; dostává se do rozporu s rodinami svých posluchaček atd. „Když slepý vede slepého, oba padnou do jámy.“ Nepomohlo bohužel ani kritické upozornění olomouckého arcibiskupa v ACO. Profesor teologie Fannan (první duchovní vůdce Vassuly) se vyjádřil k praxi a názorům tohoto „guru“, že je (přes možnou dobrou vůli) naprosto v rozporu s praxí modlitebních skupin Opravdového života v Bohu a představuje jejich karikaturu. Má-li tedy někdo zájem poznat Vassulu, o které se hodně mluví, přes tuto skupinu mu cestu opravdu nedoporučuji...

-jv-

Nezdařené atentáty na Jana Pavla II.

Agentura ZENIT přinesla zprávu, podle které od roku 1995 byly fundamentalistickými skupinami podniknuty nejméně 3 neúspěšné atentáty na papeže Jana Pavla II. Dne 10. října bývalý prezident Bill Clinton potvrdil, že během papežovy cesty na Světový den mládeže v Manile byl na něho připravován atentát. Podle zprávy CIA stál za tímto pokusem terorista Ramzy Youssef, který před dvěma lety organizoval první útok na World Trade Center v New Yorku. Youssef je kuvajtského nebo iráckého původu.

Podle italské agentury AP Biscom během cesty Jana Pavla II. do Sýrie plánovali na něho atentát muslimští fundamentalisté. Pod papamobil se měla vrhnout sebevražedná atentátnice s bombou pod šaty a po explozi chtěli teroristé zahájit palbu. Atentátu zabránila CIA a syrská tajná služba.

Podle Corriere della Sera byl v červnu v Salt Lake City zatčen pakistánský občan, člen teroristické sítě, která plánovala útok na Vatikán. V září sdělil tento deník, že Usama bin Ladin vyznačil třicet možných cílů, mezi nimi jeden s »velkou náboženskou cenou«.

Liturgická čtení - pokračování ze str. 3

at' si tu manželku vezme jeho bratr a zplodí svému bratru potomka. Bylo tedy sedm bratrů. První se oženil a a zemřel bezdětný. Ženu si vzal druhý a třetí a stejně tak všech sedm, nezanechali však děti a zemřeli. Nakonec zemřela i ta žena.

Kterému z nich bude tedy ta žena náležet při vzkříšení? Vždyť ji mělo za manželku všech sedm!“

Ježíš jim řekl: „Lidé tohoto světa se žení a vdávají. Ale ti, kdo budou uznáni za hodné dosáhnout onoho světa a vzkříšení z mrtvých, nebudou se ženit ani vdávat. Už přece nemohou zemřít, jsou totiž rovni andělům a jsou syny Božími, neboť mají účast na vzkříšení.

A že mrtví budou vzkříšeni, to naznačil i Mojžíš ve vyprávění o (hořícím) keři, když nazývá Pána „Bohem Abrahamovým, Bohem Izákovým a Bohem Jakubovým“. On přece není Bohem mrtvých, ale živých, neboť všichni žijí pro něho.“

OBĚŤ POVOLÁNÍ

P. Michael F. Judge, irský františkán, kaplan newyorských hasičů, přišel s první skupinou záchranářů na místo manhattanské tragédie a uděloval mnoha zraněným svátost smíření. O několik minut později se budova zřítla a pohřbila ho v troskách. »P. Michael umřel, když dělal to, co dělal nejraději. Byl vždy nablízku těm, které nejvíce miloval: potřebným,« řekl o něm jeho provinciál.

Podle -kath-net-

PARÍŽ - předvánoční nákupy, trhy a památky, včetně uličky Rue de Bac, ubytování v hotelu se snídaní, 13. 12. - 16. 12. - 2 990 Kč! Pro skupiny od 10 osob - 2 750 Kč!!! ● **IZRAEL** - Nový rok ve Svaté zemi - Betlém, Jeruzalém, hotel *** 26. 12. - 2. 1. - 18 490 Kč!!! ● **Itálie - Řím** - (expres) - 1 celý den a večer v Římě - všechny 4 hlavní baziliky, Colosseum, Forum Romanum aj. - 27. 12. - 29. 12. - 2 700 Kč. ● **MEDŽUGORJE - NOVÝ ROK** - 27. 12. - 2. 1. - 1 750 Kč. ● **AUSTRÁLIE - NOVÝ ZELAND - MALAJSIE** - Velká cesta k protinožcům - 3. 3. - 21. 3. - 72 990 Kč. ● **MEXICO - GUADALUPÉ - OKRUH** - Mexico City, Teotihuacán, pyramidy, Aztékové, Puebla, Veracruz, aj. 4. 4. - 13. 4. - 32 990 Kč! ● **AVETOUR** - Jiří Chválek, Fr. Kupky 445, Dobruška 518 01, tel./fax 0443/62 39 29, mobil 0602 44 16 70; e-mail: avetour@dobruska.cz; www.hyperlink.cz/avetour.

Výstava Betlémů v Kopřivnici 23. 11. 2001 - 26. 12. 2001
Současná i historická tvorba na Moravě a ve Slezsku
Denně 8.00 - 18.00 hodin v prostorách Katolického domu v Kopřivnici. Vstupné: dospělí 20 Kč, děti, studenti, vojáci a důchodci 10 Kč. Informace na tel.: 0656/801 371 nebo 0656/812 606, mobil 0605/518 815.

Redakce Setkání, Kanovnická 10, 370 01 Č. Budějovice tel./fax: 038/635 94 81, e-mail: duha@vol.cz nabízí **Modlitby ve znakové řeči neslyšících**. Brožura obsahuje základní modlitby (znamení kříže, Otčenáš, Apoštolské vyznání víry, Zdravas Maria, Zdravas, Královno a Pod ochranou tvou). Ilustrace Petr Kučera, 38 str., **cena 20 Kč + poštovné**.

Dne 9. prosince 1951 složil v chrámu Páně sv. Šimona a Judy v Praze **slavné řeholní sliby** jako člen Řádu milosrdných bratří **Rfr. Mgr. P. Adalbertus Málek O. H.** Za jeho nynější působení převora v letovickém konventu vděčně děkují a Boží požehnání vyprošují členové biblického kroužku a všichni věřící z klášterního kostela sv. Václava v Letovicích.

Liturgická čtení

Neděle 11. 11. - 32. neděle v mezidobí

1. čt.: 2 Mak 7,1-2.9-14
Ž 17(16),1.5-6.8+15
Odp.: 15b (*Až procitnu, Hospodine, nasýtím se pohledem na tebe.*)
2. čt.: 2 Sol 2,16-3,5
Ev.: Lk 20,27-38

Pondělí 12. 11. - památka sv. Josafata

1. čt.: Mdr 1,1-7
Ž 139(138),1-3.4-6.7-8.9-10
Odp.: 24b (*Věď mě, Hospodine, cestou odvěkou!*)
Ev.: Lk 17,1-6

Úterý 13. 11. - památka sv. Anežky České

1. čt.: Mdr 2,23-3,9
Ž 34(33),2-3.16-17.18-19
Odp.: 2a (*Ustavičně chci velebit Hospodina.*)
Ev.: Lk 17,7-10

Středa 14. 11. - ferie

1. čt.: Mdr 6,1-11
Ž 82(81),3-4.6-7
Odp.: 8a (*Povstaň, Bože, suď zemi!*)
Ev.: Lk 17,11-19

Čtvrtek 15. 11. - nez. pam. sv. Alberta Velikého

1. čt.: Mdr 7,22-8,1
Ž 119(118),89.90.91.130.135.175
Odp.: 89a (*Navěky, Hospodine, trvá tvé slovo.*)
Ev.: Lk 17,20-25

Pátek 16. 11. - nez. pam. sv. Markéty Skotské nebo sv. Gertrudy

1. čt.: Mdr 13,1-9
Ž 19(18),2-3.4-5
Odp.: 2a (*Nebesa vypravují o Boží slávě.*)
Ev.: Lk 17,26-37

Sobota 17. 11. - památka sv. Alžběty Uherské

1. čt.: Mdr 18,14-16; 19,6-9
Ž 105(104),2-3.36-37.42-43
Odp.: 5a (*Pamatujte na divy, které učinil Hospodin. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Lk 18,1-8

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:

	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
Antifona	1136	1708	1741	1181	1197	1213	1768
Žalm	784	786	786	784	784	784	783

Ranní chvály:

Hymnus	1136	1708	1314	1182	1198	1213	1769
Antifony	1137	1151	1167	1183	1198	1214	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1183	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1710	1743	1186	1201	1217	1770
Antifona k Zach. kantiku	725	1710	1315	1186	1202	1218	1780
Prosby	1140	1711	1744	1186	1202	1218	1771
Záv. modlitba	725	1589	1315	1187	1590	1591	1592

Modlitba během dne:

Hymnus	1141	1156	1172	1187	1203	1219	1233
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	1144	1159	1175	1190	1206	1221	1236
Záv. modlitba	725	1159	1175	1191	1206	1222	1236

Nešpory: SO

Hymnus	1132	1145	1714	1315	1192	1207	1223	807
Antifony	1133	1146	1161	1177	1193	1208	1224	808
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1209	1224	808
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1717	1749	1196	1211	1226	810
Ant. ke kant. P. M.	725	725	1717	1316	1196	1211	1227	726
Prosby	1135	1149	1718	1750	1196	1211	1227	811
Záv. modlitba	725	725	1589	1315	1197	1590	1591	726
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

NOVINKY

Josef Janšta: ADVENT

Příběhy ze života dětí a mládeže, příklady světců, svědectví, čtení na pokračování, modlitba na konci každého čtení – to vše tvoří soubor na každý den adventu. Vychází jako 1. svazek edice Večerní čtení, která postupně zahrne další období církevního roku. Rodiče, prarodiče či vychovatelé, kteří rádi s dětmi čtou před spaním a modlí se, nebo hledají k tomu inspiraci, dostávají do rukou velmi dobrou pomůcku s ilustracemi Lucie Fričové.

Brož., A5, 128 stran, 85 Kč

Miroslav Kala: POVÍDKY DO BATOHU ANEB ABY DĚTI NOŽKY NEBOLELY

Soubor 21 povídek, které mohou číst jak děti, tak i dospělí. Autorovy příběhy vycházející z reality mají blízko k pohádkám, jsou psány vtípně, bohatým, jakoby archaizujícím jazykem. Jejich pointy vyzařují obohacující, pronikavé, moudré a laskavé vidění světa. Knihu černobílými ilustracemi doplnil Petr Palík.

Brož., A5, 152 stran,

Doc. Ctírad Václav Pospíšil Th.D. OFM: TAJEMSTVÍ SRDCE VTĚLENÉHO SYNA (Nástín teologie boholidského srdce Páně)

Doc. Pospíšil se snaží ve svém odborném pojednání najít přístupové cesty k nesmírně hlubokému a důležitému tajemství Nejsvětějšího Srdce Ježíšova i s ohledem na nekatolické křesťany.

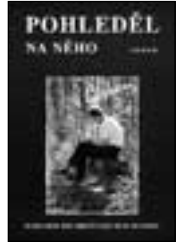
Brož., A5, 48 stran, 48 Kč

P. Jan Balík:

POHLEDĚL NA NĚHO S LÁSKOU (Katecheze pro křesťanský růst mládeže)

Kniha v deseti poutavě zpracovaných tématech přibližuje nezákladnější oblasti křesťanského života mladého člověka. Je určena především mladým lidem, kněžím a katechetům.

Brož., A5, 104 stran, 100 Kč

Dr. Radomír Malý: CÍRKEVNÍ DĚJINY

Publikace určená širší veřejnosti. Autor populárně zachycuje stěžejní body dějin Církve od Ježíše Krista až po II. vatikánský koncil a současnost, nevyhýbá se ani ožehavým tématům. Lektoroval ThLic. PhDr. František Jindřich Holeček OM.

Brož., A5, 288 stran, 188 Kč

Z DŘÍVE VYDANÝCH TITULŮ

P. Elias Vella:

ZAKOTVIT SVŮJ ŽIVOT V BOHU

Knížní vydání překladu rekolekcí, jež se konaly v ČR roku 1998. P. Elias Vella vede k uvědomění si závislosti člověka na Bohu, který nás přijímá takové, jací jsme. Část díla je věnována problému vnitřních zranění a ran, jejich uzdravování skrze Ježíše.

Brož., A5, 140 stran, 105 Kč

Pozor! V č. 42 jsme uvedli informace o předplatném na rok 2002.

Ve Světle č. 44 schází nedopatřením na str. 14 řádek, že článek „Zkušenosti dr. Cailleta“ je přeložen z časopisu Miłujcie się 11-12/98.

Maticce cyrilometodějská s.r.o.
Olomouc, 5/2000
Póns, 779 00 OLOMOUČ 9

Maticce cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1